

ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ

«Ίδε ὁ ἄμνος τοῦ Θεοῦ ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου»
(Ἰωάν. α' 29)

● ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ●
Ὁργανο ὁμωνύμου Συλλόγου
Χριστοκοπίδου 12, 105 54 - Ἀθήνα
www.ioannismvaptistis.gr

Τηλέφωνα:
2103212713 - 2103212107
e-mail: info@ioannismvaptistis.gr

● ΕΤΟΣ 58ο - ΤΕΥΧΟΣ 598 ●
● ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 2015 ●

● «Ίδε ὁ ἄμνος τοῦ Θεοῦ ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου» (Ἰωάν. α' 29) ●

Ὁ ὑπόλοιπος χρόνος

Συσταυρωμένοι

Οσοι χριστιανοί γίνονται κοινωνοί τῶν παθημάτων τοῦ Χριστοῦ καί εἶναι νεκρωμένοι ὡς πρὸς τὴν ἁμαρτία, αὐτοὶ θεωρητικά δέν ἁμαρτάνουν, πρακτικά προσπαθοῦν νά μὴν ἁμαρτάνουν. «Ὁ παθὼν ἐν σαρκὶ πέπαυται ἁμαρτίας» (Α' Πέτρ. δ' 1). Ἡ φράσις κατανοεῖται, ὅταν δοῦμε τὴ μετοχή τοῦ πιστοῦ στό λυτρωτικό θάνατο τοῦ Χριστοῦ, πού ἀπαλλάσσει τόν πιστό ἀπό τὴν ἐξουσία τῆς ἁμαρτίας.

● Ἐνας καρφωμένος πάνω στό σταυρό, συγκινεῖται ἀπό ἁμαρτωλά πράγματα;

● Ἐνας νεκρός μέσα στό φέρετρο συγκινεῖται ἂν τοῦ δείξης μία αἰσχρή εἰκόνα; Θυμῶνει ἂν τόν κεντήσης; Ἀνασηκώνεται ν' ἀρπάξει ἂν τοῦ δείξης σακκουλάκι μέ χρυσά νομίσματα; Ἀσφαλῶς ὄχι. Δέν συγκινεῖται πλέον ἀπό τά ἐγκόσμια καί ἁμαρτωλά πράγματα.

Ἔτσι εἶναι καί ὁ χριστιανός. Λέει ὁ ἀπόστολ. Παῦλος: «Ὁ παλαιός ἡμῶν ἄνθρωπος συνεσταυρώθη, ἵνα καταργηθῆ τό σῶμα τῆς ἁμαρτίας, τοῦ μηκέτι δουλεύειν ἡμᾶς τῇ ἁμαρτίᾳ. Ὁ γάρ ἀποθανῶν δεδικαιῶται ἀπό τῆς ἁμαρτίας» (Ρωμ. στ' 6-7).

Ὁ ἐπίλοιπος βίος τῆς ζωῆς μας

Νεκρωμένοι γιά τόν Χριστό ὡς πρὸς τὴν ἁμαρτία. Αὐτό τί σημαίνει; Τό ἀναλύει ὁ ἀπόστολος Πέτρος: «Εἰς τό μηκέτι ἀνθρώπων ἐπιθυμίας, ἀλλά θελήματι Θεοῦ τόν ἐπίλοιπον ἐν σαρκὶ βιώσαι χρόνον» (Α' Πέτρ. δ' 2). Δηλαδή: «Ἔτσι θά ζήσετε τόν ὑπόλοιπο ἐπίγειο βίο σας, ὄχι πλέον σύμφωνα μέ τίς κακές ἐπιθυμίες τοῦ κόσμου, ἀλλά σύμφωνα μέ τό θέλημα τοῦ Θεοῦ».

Στό στίχο βλέπουμε ἐντονη ἀντίθεσι ἀνάμεσα στό παρελθόν, πού χαρακτηρίζεται ποιοτικά ἀπό τὴν κυριαρχία τῶν ἀνθρωπίνων (ἁμαρτωλῶν) ἐπιθυμιῶν,

καί στό χριστιανικό παρόν, πού διαποτίζεται από τό θεϊκό θέλημα καί εἶναι σταθερά προσανατολισμένο πρὸς τὴν αἰωνιότητα.

• Ὁ χρόνος τρέχει. «*Τὰ πάντα ρεῖ καὶ οὐδὲν μένει*», ἔλεγε ὁ ἀρχαῖος Ἡράκλειτος. Καί ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ βεβαιώνει: «Ὁ κόσμος παράγεται καὶ ἡ ἐπιθυμία αὐτοῦ ὁ δὲ ποιῶν τό θέλημα τοῦ Θεοῦ μένει εἰς τὸν αἰῶνα» (Α' Ἰωάν. β' 17). Καί: «Ὁ καιρὸς συνεσταλμένος ἐστὶ... Παράγει γάρ τό σχῆμα τοῦ κόσμου τούτου» (Α' Κορ. ζ' 29).

• Ὁ χρόνος τρέχει. Δέν σταματᾷ. Μὴ προσπαθῆς νὰ σταματήσης τό ρολοῖ τῆς ζωῆς σου, μήτε νὰ τό γυρίσης πίσω. Δέν δαμάζεται ὁ χρόνος. Δέν φυλακίζεται. Ἀντίθετα, μπορεῖ αἰῶνια νὰ σέ φυλακίσει.

• Μπορεῖς νὰ καταπολεμήσης τὴν τρικυμία, τὴ θύελλα, τὴν πυρκαγιά.

Μπορεῖς νὰ πῆς στὸν αἰετό: Σταματῶ τό πέταγμά σου!

Μπορεῖς νὰ πῆς στὴ θάλασσα: Ἀλλάζω τὰ ὄριά σου!

Δέν μπορεῖς ὁμως στὸ χρόνο νὰ πῆς: STOP! Σταμάτα γιὰ λίγο, γύρνα πίσω!

Ὁ χρόνος κυλᾷ καὶ καλεῖ. Οἱ νεκροὶ ἀπὸ τὰ μνήματα μᾶς φωνάζουν: Ἐλᾶτε καὶ σεῖς! Ναί, θά ἔρθετε καὶ σεῖς ἐδῶ πού εἴμαστε... Οἱ ρυτίδες φωνάζουν στὸ τρυφερό πρόσωπο τῶν παρθένων: Ἐρχόμαστε! Ὅπου νᾶναι, θά γεράσετε καὶ σεῖς... Οἱ τάφοι φωνάζουν στους τρανοὺς τῆς γῆς: Σᾶς περιμένουμε!...

Παρελθόν καὶ μέλλον

Ἡ ζωὴ μας χωρίζεται σέ παρελθόν καὶ σέ μέλλον. Τό παρελθόν γιὰ πολλοὺς εἶναι ζωὴ πρὸ Χριστοῦ, ὅπως ἦταν ἡ ζωὴ τῶν χριστιανῶν, πρὸς τοὺς ὁποίους ἀπευθύνεται ὁ ἀπόστολος Πέτρος.

• Οἱ πρῶτοι χριστιανοὶ εἶχαν τὴν πρὸ Χριστοῦ ζωὴ καὶ τὴν μετὰ Χριστόν. Τό ἴδιο πάντοτε. Ναί μὲν βαφτιστήκαμε χριστιανοί, ἀλλ' ἡ ἁμαρτία μᾶς ἔκλεψε ἀρκετὰ χρόνια τῆς ζωῆς μας. Καὶ νομί-

ζουμε, πὼς ἔχουμε πολλὰ ἀκόμα χρόνια νὰ ζήσουμε. Καὶ ἡ συνήθης εὐχή, πού ἀνταλλάσσουμε μὲ εὐκαιρία τίς γιορτές, εἶναι: «*Χρόνια πολλά!*» Ὁ ἱερός Χρυσόστομος διαφωνεῖ μὲ τὴν εὐχὴ αὐτῆς. Λέει: «*Οὐ τοῦτο ζητῶ χρόνου πλήθος, ἀλλὰ ψυχῆς διόρθωσιν*» (Ε.Π.Ε. 19,398). Μετάφρασις: Δέν ζητῶ αὐτό, τό «*χρόνια πολλά*», ἀλλὰ ζητῶ τῆς ψυχῆς μου τὴν διόρθωσι.

• Τό παρελθόν ἦταν στὴν ὑπηρεσία τοῦ κόσμου καὶ τῶν κοσμικῶν ἐπιθυμιῶν. Οἱ ἀναγεννημένοι ὁμως χριστιανοὶ μποροῦν νὰ ζήσουν κατὰ τό θέλημα τοῦ Θεοῦ «*τόν ἐπίλοιπον ἐν σαρκὶ χρόνον*», τὸν ὑπόλοιπο χρόνο τῆς ἐπίγειας ζωῆς τους.

Ἡ ἀνθρώπινη ζωὴ, ὅπως καὶ ἡ ἱστορία, διακρίνεται στὸ πρὸ Χριστοῦ καὶ στὸ μετὰ Χριστόν τμήμα της.

• Γιὰ πολλοὺς ἀπὸ μᾶς ὑπάρχει μεγάλο μέρος τῆς ζωῆς μας, πού καίτοι «*χριστιανοί*», ἤμασταν ἀχριστιανοί. Ζούσαμε σέ σκοτάδι, χειρότερο ἀπὸ τό σκοτάδι, πού μιλάει ὁ ἀπόστολος Παῦλος γιὰ τοὺς «*ἐθνικούς*» (Ἐφεσ. ε' 8). Γιατί ἐκεῖνοι τουλάχιστον εἶχαν τό ἐλαφρυντικό τῆς ἀγνοίας. Ἐμεῖς, στὸν τόπο μας, μὲ τόσα σημάδια ζωντανῆς παρουσίας τοῦ Θεοῦ καὶ τόσες καμπάνες τοῦ λόγου τῆς ἀλήθειας, δέν εἶχαμε δικαιολογία.

• Ἦλθε ὁμως ἡ στιγμὴ τῆς χάριτος. Καὶ φωτιστήκαμε. «*Ἐλαμψε τό φῶς τό τῆς γνώσεως*» μέσα μας. Καὶ δοξάζουμε τὸν Κύριο, πού βρεθήκαμε στὴ μετὰ Χριστόν ἐποχὴ.

• Οἱ ἐπιθυμίες τοῦ κόσμου καὶ τῶν ἀνθρώπων τοῦ κόσμου εἶναι ἀντίθετες πρὸς τό θέλημα τοῦ Θεοῦ.

Μᾶς καλεῖ, λοιπόν ὁ ἀπόστολος Πέτρος νὰ ἀλλάξουμε ζωὴ. Μέχρι τώρα μᾶς ἐνδιέφερε ἡ γνώμη τοῦ ἀθέου καὶ διεφθαρμένου κόσμου. Τώρα ἄς μᾶς ἐνδιαφέρῃ τό θέλημα τοῦ Θεοῦ, ὅπως εἶναι ἐκπεφρασμένο στὸ Εὐαγγέλιο καὶ ἀποτυπωμένο στίς ἀλήθειες τῆς Ἐκκλησίας.

Συγκινητικό ἀκούγεται τό αἶτημα τῆς Ἐκκλησίας: «*Τὸν ὑπόλοιπον χρόνον τῆς*

ζωῆς ἡμῶν ἐν εἰρήνῃ καὶ μετανοίᾳ ἐκτελέσαι παρά τοῦ Κυρίου αἰτησώμεθα».

● Πόσος εἶναι ὁ ὑπόλοιπος χρόνος τῆς ζωῆς μας, δέν τό γνωρίζουμε. Μπορεῖ νά εἶναι λίγος, ἕνας χρόνος, ἕνας μήνας, λίγες ἡμέρες. Μπορεῖ νά εἶναι καί πολλά ἀκόμη χρόνια. Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «Μηδεὶς ἀπογινωσκέτω, κἀν πολὺν ἀναλώσας χρόνον μηδὲν ἐργασάμενος ἢ ἔνεστιν αὐτῷ καὶ διὰ μικροῦ τοσοῦτον ἐργάσασθαι, ὅσον οὐδέ ἐν τῷ ἔμπροσθεν χρόνῳ» (Ε.Π.Ε. 22,364). Μετάφρασις: Κανένας ἄς μὴν ἀπελπίζεται, ἐπειδὴ ξόδευσε μέχρι τώρα τό χρόνο του καὶ δέν ἔκανε τίποτε σπουδαῖο. Εἶναι δυνατόν καί σέ ἐλάχιστο χρόνο νά κάνη πολλά, ὅσα δέν ἔκανε οὔτε στόν προηγούμενο χρόνο.

● Ὅσος καί ἂν εἶναι ὁ ὑπόλοιπος χρόνος, ἄς εἶναι δοσμένοσ καὶ ἀφιερωμένος στόν Θεό.

Ἄρκετά χρόνια στό κακό

Ἄρκετά ἡ θυσία τοῦ χρόνου μας στό βωμό τῆς ἀμαρτίας. Τονίζει πάλι ὁ ἀπόστολος Πέτρος: «Ἄρκετός γάρ ὑμῖν ὁ παρεληλυθὼς χρόνος τοῦ βίου τό θέλημα τῶν ἐθνῶν κατεργάσασθαι, πεπορευμένους ἐν ἀσελείαις, ἐπιθυμίαις, οἰνοφλυγίαις, κώμοις, πότοις, καὶ ἀθεμίτοις εἰδωλολατρείαις» (Α' Πέτρ. δ' 3). Δηλαδή: «Φτάνει πιά. Ἄρκετά περάσατε τῆ ζωῆσας δουλεύοντας στό κοσμικό φρόνημα. Ἄρκετά ζήσατε μέ αἰσχροτήτες, μέ κακές ἐπιθυμίες, μέ μεθύσια, μέ κραιπάλες, μέ ὀργιαστικά γλέντια, μέ ἀθέμιτες εἰδωλολατρικές τελετές».

Ὁ «παρεληλυθὼς χρόνος»!

● Εἰλικρινής ἀπολογισμός τοῦ προηγούμενου χρόνου τῆς ζωῆς ὀδηγεῖ σέ μελάγχολες σκέψεις: Πόσος χρόνος σπαταλήθηκε γιὰ ἀμαρτωλά πράγματα! Φαντασθῆτε κινηματογραφικό φιλμ ἢ βίντεο, νά ἐμφανίζη, χωρίς λογοκρισία, τὴν προηγούμενη ζωὴ μας! Δέν θά θέλαμε ἀσφαλῶς νά τό δοῦμε, πολὺ περισσότερο, δέν θά θέλαμε νά τό δοῦν καὶ ἄλλοι.

Καὶ ὁμως, τό φιλμ αὐτό τό σβήνει ἡ μετάνοια, ἡ εἰλικρινής μετὰ δακρῶν. Ἐξαλείφει ὅλο τό παρελθόν τῆς ζωῆς, ὅσο βεβαρυμένο καὶ ἂν εἶναι. Ἡ μετάνοια εἶναι ἕνα σφουγγάρι, πού σβήνει τό μαυροπίνακα τῆς ζωῆς μας. Καὶ ἐδῶ βλέπουμε τό τριπλό θαῦμα τοῦ Θεοῦ:

● Τό ἕνα: Ἡ μακροθυμία Του. Θά μπορούσε ὁ Θεός νά εἶχε κόψει τό νῆμα τῆς ζωῆς μας τότε πού ζούσαμε τὴν ἀμαρτωλὴ ζωὴ. Θά μπορούσε νά μᾶς εἶχε πάρει σέ στιγμή ἐνός πάθους ἀπὸ αὐτά πού περιγράφει ὁ ἀπόστολος Πέτρος.

Τά ἀμαρτωλά πάθη:

Ἄσελγείες, πονηρές ἐπιθυμίες καὶ πράξεις, μεθύσια καὶ γλέντια ἄσεμνα, φαγοπότια μέ αἰσchrές πράξεις, ὄργια καὶ εἰδωλολατρικές ἐνέργειες. Σέ αὐτά καὶ ἄλλα ἀμαρτωλά πάθη κατακυλάει ὄχι μόνο ὁ ἄπιστος, ἀλλὰ καὶ ὁ χριστιανὸς στή ζωὴ του, ἀπομακρυσμένος ἀπὸ τὸν Χριστό.

Θά μπορούσε, λοιπόν, ὁ Θεός νά πάρη τὸν ἀμαρτωλό τὴ στιγμή τῆς ἀμαρτίας, τῆς ἀκολασίας καὶ διαφθορᾶς. Δέν τό ἔκανε. Παρατείνει τό ἔλεός Του. Ἀνέχεται. Μακροθυμεῖ.

● Τό δεύτερο: Μᾶς ἔδωσε τὴ δυνατότητα καὶ τὴν εὐκαιρία τῆς μετανοίας. Ἄκουμε μέσα μας μιά φωνή:

—Φτάνει πιά ὁ τόσος καιρός, πού ξοδεύτηκε γιὰ τὴν κακία καὶ τὴν ἀμαρτία. Καιρός ν' ἀλλάξης. Ἐλα, σέ περιμένω!...

Καὶ μπορεῖ νά γίνη ἡ μεγάλη ἐπανάστασις: Ἡ μετάνοια. Νά κλάψουμε. «Ἡμαρτες; Πένθησον καὶ λύεις τὴν ἀμαρτίαν. Ποίος κάματος οὗτος; Οὐδέν σε πλέον ἀπαιτῶ ἢ τό πενθῆσαι τὴν ἀμαρτίαν» (Χρυσόστομος. Ε.Π.Ε. 30,120). Δέν σοῦ ζητῶ, λέει ὁ ἱερός πατήρ, δύσκολα. Ἐνα μόνο, νά πενθήσης καὶ νά κλάψης γιὰ τὴν ἀμαρτία σου.

Νά θρηνήσουμε γιὰ τό χαμένο χρόνο τῆς ζωῆς μας. Νά ἐξομολογηθοῦμε σέ διακριτικό πνευματικό τό ἄσχημο παρελθόν. Καὶ νά ὑποσχεθοῦμε, ὅτι θά ζήσουμε στό μέλλον σύμφωνα μέ τό θέλημα τοῦ Θεοῦ.

Μεταμόρφωσις - Ἀνάστασις

Τό τρίτο: Ὁ Θεός δέχεται ἀνθρώπους μέ φρικτό παρελθόν. Καί τούς ἀλλάζει. Μεταμορφωτική ἡ δύναμις τοῦ εὐαγγελίου. Τό λύκο τόν κάνει ἀρνί, τό κάρβουνο τό κάνει διαμάντι, τόν ἄγριο τόν κάνει ἅγιο..

Τέτοια δύναμις ἀλλαγῆς πουθενά ἀλλοῦ δέν συναντᾶται. Μόνο ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ, γιά ὅσους ἀκοῦνε καί πιστεύουν στό εὐαγγέλιο, μπορεῖ νά πραγματοποιῆ τέτοια θαύματα. Ἄνθρωποι πορευόμενοι στό κακό, ὅπως λέει ὁ Πέτρος, ἄλλαξαν πορεία ριζικῶς. Ἐκαναν στροφή, μεταστροφή καί ἐπιστροφή.

• Ὁ Ψαλμωδός λέει γιά τή διεφθαρμένη ζωὴ τῶν κοσμικῶν ἀνθρώπων: «Καί ἐμίγησαν ἐν τοῖς ἔθνεσι καί ἔμαθον τὰ ἔργα αὐτῶν» (Ψαλμ. 105,35).

Καί ὁμως τέτοιοι ἄνθρωποι, πού ζοῦν σάν εἰδωλολάτρες, ἀλλάζουν. Γίνονται ἄνθρωποι τοῦ Θεοῦ καί τῆς Ἐκκλησίας.

Αὐτό τό θαῦμα εἶναι ἀνάστασις, σπουδαιότερη ἀπό τήν ἀνάστασι τῶν σωμάτων, ὅπως λέει ὁ ἱ. Χρυσόστομος.

Αὐτό τό θαῦμα τῆς ἀλλαγῆς ἀνθρώπων ἀσεβῶν καί διεφθαρμένων ἀποτελεῖ καί γιά μᾶς ἐλπίδα. Ἐμὴν ἀπελπίζωμαστε γιά ἀνθρώπους, συγγενεῖς καί γνωστούς, καί γιά τόν ἑαυτό μας, πού τώρα πορευόμαστε «κατὰ τό θέλημα τῶν ἔθνῶν», μακριὰ ἀπό τόν Χριστό. Ἡ ἡμέρα τῆς ἐπιστροφῆς περιμένει ὅλους, καί ἄς εἶναι ἐκδοτοὶ σέ φοβερά πάθη.

• Πόσο θά ζήσουμε ἀκόμα; Τρέχει ὁ χρόνος. Μπήκαμε στό 2015. Τό τέλος ἐγγίζει. Μπροστά μας τό δικαστήριο τοῦ Θεοῦ. Καιρός γιά μετάνοια καί ἐπιστροφή. Καιρός γιά ἐνάρετο βίο καί ἔμπρακτη ἀγάπη. Καιρός γιά προσευχή καί προσήλωσι στά αἰώνια. Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «Αἱ ἡμέραι τρέχουσι καί παρέρχονται, οἱ ἐνιαυτοὶ πληροῦνται, πολὺ τῆς ὁδοῦ προεκώσαμεν. Τό δικαστήριον ἐπὶ θύραις, πρὸς γῆρας ἡμῶν ἐπέιγεται λοιπόν ἡ ζωὴ» (Ε.Π.Ε. 31,474). Μετάφρασις: Τρέχουν οἱ μέρες καί

περνᾶνε. Γεμίζουν τά χρόνια. Ἐχομε διανύσει μεγάλο μέρος τοῦ δρόμου. Τό κριτήριο τοῦ Θεοῦ εἶναι κοντά. Ἡ ζωὴ μας ἐπέιγεται γιά τά γεράματα.

• Κανείς δέν ξέρει πόσο εἶναι ὁ ὑπόλοιπος χρόνος του. Κανείς δέν ἔχει συμφωνία γιά τό ἂν θά ζήση λίγα ἢ πολλὰ χρόνια. Ἐνα εἶναι γεγονός: Καραδοκεῖ ὁ θάνατος. Δαπανᾶμε τόν καιρό μας ἄσχοπα, μέ μικρά, μέ περιττά, μέ ἀνοησίες, μέ ἀπροσεξίες, μέ ραθυμίες, μέ ἁμαρτίες. Ἐς ξυπνήσουμε (Ρωμ. ιγ' 11), μιλώντας ἔντονα στήν ψυχὴ μας:

«Ψυχὴ μου ἀμελῶς τήν ζωὴν δαπανῶσα, ἀνάστηθι ποτέ, πρὸς μετάνοιαν βλέπον, κλαῦσον πικρῶς ἐκ βάθους· μήπως θρηνήσης ἐκεῖ ἀνόητα· φρίξον κατανοοῦσα τήν τοῦ Δεσπότου δευτέραν ἔλευσιν, καί πρὸ τῆς δίκης δικάσον σαυτῆν, καί φύγης δίκην ἔνδικον» (κάθισμα τρίτης πλ. δ').

Ἄρχιμ. Δανιὴλ Γ. Ἀεράκης

Σημεῖα Θεοφανείας

τοῦ ἀρχιμ. Δανιὴλ Γ. Ἀεράκη

(γιά ὅλες τίς Δεσποτικές ἑορτές)

Περιέχει ὁμιλίες πάνω στά θεοφανικά γεγονότα, πού γιορτάζουμε στίς Δεσποτικές ἑορτές:

- Στόν Εὐαγγελισμό.
- Στά Χριστούγεννα.
- Στήν Ὑπαπαντή.
- Στά Θεοφάνεια.
- Στή Μεταμόρφωσι.
- Στή Σταύρωσι.
- Στήν Ἀνάστασι.
- Στήν Ἀνάληψι.
- Στήν Πεντηκοστή.

Σελ. 370. Τιμᾶται 12 εὐρώ. Προσυτό καί γιά ἀναμνηστικό δῶρο σέ μέλη ἱερατικῶν καί ἐκκλησιαστικῶν συνάξεων.

Τηλ.: 2103212713 - 2109765440.

Θεολογικά

Στά Βήματα τῶν Πατέρων

Οἱ Πατέρες ἀποτελοῦν τὸ Σύλλογο τῶν φωτισμένων ψυχῶν, πού θεολόγησαν ὀρθά γιὰ τὸν Θεὸ Λόγο καὶ τὴν οἰκονομία Του, γιὰ τὸ ἀπολυτρωτικό Του ἔργο καὶ τὴν Ἐκκλησία Του, γιὰ τὸ δόγμα καὶ τὴν ἀγάπη, γιὰ τὴν ἀλήθεια καὶ τὴν ἀρετή, γιὰ τὴ διδασκαλία καὶ τὴν ἀγιότητα. Ψάλλουμε γι' αὐτούς: «Ὁλην συγκροτήσαντες τὴν τῆς ψυχῆς ἐπιστήμην καὶ τῶ θείῳ Πνεύματι συνδιασκεψάμενοι...».

Δέν ὑπάρχει στήν Ὀρθόδοξη Παράδοσι τὸ «Ἐγώ» καὶ τὸ «πλὴν». Ὑπάρχουν τὸ «Ἐμεῖς» καὶ τὸ «Σύν». Σύν Χριστῶ καὶ σύν τοῖς λοιποῖς ἀποστόλοις καὶ σύν τοῖς λοιποῖς πατράσιν.

• *Συνήχθησαν* οἱ Πατέρες ἀπὸ διαφορῶν χρονικῶν περιόδων, ἀπὸ διαφορῶν τόπων, ἀπὸ διάφορα ἐκκλησιαστικά μετερίζια. Ὅλοι μαζί ἀπετέλεσαν τελικά τὴ σύναξι τῶν ἁγίων. Καὶ ὅλοι μαζί συνήψαν τίς ποικίλες πλευρές τοῦ μυστηρίου τῆς Θεολογίας. «Μίαν οὐσίαν ἐδογματίσαν καὶ φύσιν. Καὶ τὸ μυστήριον τῆς Θεολογίας τρανώς παρέδωκαν τῇ Ἐκκλησίᾳ...».

• Οἱ Πατέρες ἀποτελοῦν τὸ «Σύν». Ὅχι μόνον διότι ἡ συμβολή τους εἶναι *θεολογική*, καὶ ἡ θεολογία τους εἶναι ἐν Χριστῶ καὶ *σύν Χριστῶ*, ἀλλὰ καὶ γιὰ ἄλλο λόγο. Ἀποτελοῦν, συναποτελοῦν *συλλογικὴ προσφορά*, πρὸς διατύπωση τῆς Ἀλήθειας τῆς Ἐκκλησίας.

Συμβαίνει μέ τούς Πατέρες ὅ,τι συνέβη καὶ μέ τούς Προφήτες. Ἐζήσαν οἱ Προφῆτες σέ ἄλλες ἐποχές καθέννας, σέ ἄλλους τόπους, ὑπὸ διαφορετικῶν συνθηκῶν. Καὶ ὅμως ἔγραψε καθέννας τόσα καὶ τέτοια γιὰ τὸ πρόσωπο τοῦ Μεσσία, ὡσάν νά συνέγραφαν καὶ νά *συνέθεσαν* μαζί τὸ ἔκπαγλο Πρόσωπο τοῦ ἐρχομένου Λυτρωτοῦ τοῦ κόσμου. *Συντονιστῆς* στήν ὑπέροχη αὐτὴ σύνθεσι τοῦ Νυμφίου τῆς Ἐκκλησίας εἶναι τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, ἀφοῦ «ὑπὸ Πνεύματος Ἁγίου φερόμενοι ἐλάλησαν ἅγιοι Θεοῦ ἄνθρωποι» (Β' Πέτρ. α' 19).

Κάπως ἔτσι συνέβη καὶ γιὰ τὴ σύνθεσι

τῆς εἰκόνας τῆς *νύμφης* τοῦ *Νυμφίου*, τῆς Ἐκκλησίας, τῆς Ὀρθοδοξίας. Οἱ Πατέρες ἔζησαν καθέννας σέ ἄλλη περιοχὴ, σέ ἄλλο χρόνο, ὑπὸ διαφορετικῶν συνθηκῶν. Καὶ ὅμως μίλησαν καὶ ἔγραψαν τέτοια καὶ τόσα γιὰ τὴν Ἐκκλησία, ὥστε ἡ θεολογία τους δέν εἶναι περιγραφικὴ, ἀλλ' εἶναι *συνθετικὴ*. Συντονιστῆς πάλι τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον. Ἡ εἰκόνα τῆς θεολογίας, πού συνδημιούργησαν, καλεῖται *Ὀρθόδοξη Πατερικὴ Παράδοσις*. Εἶναι αὐτό, πού καλοῦμε συμφωνία τῶν Πατέρων, «ἡ ὁδοῦ τῶ ἀάωτῆ».

• Σύνθεσις πνευμάτων ἱερῶν ἢ Πατερικὴ παράδοσις, ἀφοῦ ὅλοι οἱ Πατέρες εἶχαν τὴν ἁγία *συνοχὴ* τῆς καρδίας. «Ἡ ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ συνέχει ἡμᾶς», λέει ὁ Παῦλος (Β' Κορ. ε' 14).

• Ἡ θεολογία τῶν Πατέρων πορεύεται πρὸς τὴν τελειότητα, πρὸς τὸ πλήρωμα καὶ δέν ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ *συμπλήρωμα*.

Ἡ Πατερικὴ Παράδοσις εἶναι ἡ Ἀλήθεια τῆς Ὀρθοδοξίας, καὶ δέν χρειάζεται ἀνθρώπινα συμπληρώματα. *Διαλέγεται* μέ τούς αἰρετικούς μόνον γιὰ νά μεταδώσῃ τὴν ἀτόφια Ἀλήθεια τῆς πίστεως. Δέν εἶναι *ἐνα κλάδι* ἀπὸ τὸ δέντρο τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἀλήθειας, ὅπως δέχονται ὅσοι μιλᾶνε γιὰ τὴ «θεωρία τῶν κλάδων». Ἀνήκουν στὸ δένδρο τῆς ἀληθινῆς Ἐκκλησίας, πού ποτίστηκε μέ τὸ αἷμα τοῦ Ἐσταυρωμένου καὶ καλλιιεργήθηκε μέ τὸ λόγο καὶ τὸ αἷμα τῶν ἁγίων.

Δέν ἔχουν ἀνάγκη οἱ Πατέρες ἀπὸ *συμπληρωτές*· ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ *συμπορευτές* καὶ *συνεχιστές*. Στὰ βήματα τῶν Πατέρων ὅσοι πορεύονται ὄχι ἀπλῶς ἀκολουθοῦν, ἀλλὰ καὶ προβάλλουν τούς Πατέρες μέ ἓνα σύγχρονο τρόπο, μέ μιά σύγχρονη γλῶσσα, μέ ἓνα ἐπίκαιρο λόγο.

• Οἱ Πατέρες εἶναι οἱ *συνέδημοι* μέ τὸν Χριστὸ καὶ τὸν Παῦλο (Β' Κορ. ἡ' 19).

• Εἶναι ἡ *συμφωνία* τῆς πίστεως καὶ τῆς ἐνόητας, χωρὶς «φάλτσα» στήν ἁρμονία τῆς θεολογίας.

• Είναι οι *συγκαθέδροι*, χωρίς απαιτήσεις ή αναγκαιότητα πρωτείων.

• Είναι οι *σύμφηφοι* και *σύμφυχοι* στην εύλογημένη χορεία της ιερᾶς Παραδόσεως. Ὅπως ὁ Ματθίας «συγκατεψηφίσθη μετά τῶν δώδεκα» (Πράξ. α' 26), ἔτσι καί ὁ γνήσιος διδάσκαλος τῆς Ἐκκλησίας, ὁ γνούς καί ἐπιγνούς, συγκαταψηφίζεται στή χορεία τῶν Πατέρων, ὅπου πάντες *συναποτελοῦν* μιά καρδιά, μιά ψυχή, μιά πνοή, μιά θεολογία, μέ διαφορετική κάθε φορά ἔκφανσι καί διατύπωσι, ἀφοῦ στήν Ἐκκλησία ἀκοῦνε «ἐκαστος τῇ ἰδίᾳ διαλέκτῳ» (Πράξ. β' 6).

• Οἱ Πατέρες εἶναι οἱ *συμπολιτες* (Ἐφεσ. β' 19), ἀφοῦ οἱ βηματισμοί τους συναντῶνται στήν πορεία πρὸς τήν κοινή Πατρίδα, πρὸς τοὺς «καινοὺς οὐρανοὺς καί τήν καινὴν γῆν» (Β' Πέτρ. γ' 13).

• Είναι οἱ συναγμένοι γύρω ἀπὸ τὸ Ποτήριο τῆς θείας Εὐχαριστίας.

• Είναι οἱ *συναθλητές* στὸν ἀγῶνα κατὰ τῆς ἑτεροδοδασκαλίας, ψευδοδιδασκαλίας, κατὰ τῆς πλάνης καί ἀγυρτείας. «Μιᾶ ψυχῇ συναθλοῦντες τῇ πίστει...» (Φιλιπ. α' 27). Σκληρός ὁ ἀγῶνας τοῦ ἀθλήματος, πού λέγεται «Κράτα τὴν ὑγαινουσα διδασκαλία».

Στά βήματά τους

Οἱ πιστοὶ ὅλων τῶν αἰώνων καί οἱ σημερινοί, ὅλοι ἐμεῖς, δέν ἀνοίγουμε δρόμους. Ἀκολουθοῦμε τὸ δρόμο, πού χάραξε ὁ πρωτοπόρος τῆς φάτνης καί τοῦ Γολγοθᾶ.

Ἡ ἀρχὴ τῆς ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας εἶναι τὸ «ἀκολουθεῖ μοι».

Ἡ ἀρχὴ τῆς φανερώσεως τῆς ἀναστάσεως εἶναι τὸ «συμπορευόμενοι».

Καί ἡ ἀρχὴ τῆς πατερικῆς πορείας εἶναι ὁ θαυμασμός τοῦ *βαδίσματος* τοῦ Ἰησοῦ. «Χριστὸς ἔπαθεν ὑπὲρ ἡμῶν, ἡμῖν ὑπολιμπάνων ὑπογραμμόν, ἵνα τοῖς ἴχνεσιν αὐτοῦ ἀκολουθῆσωμεν» (Α' Πέτρ. β' 21).

• Ἀκολουθοῦμε Ἀρχηγό, πού οὔτε δημαγωγικά συνθήματα ρίχνει οὔτε «σκόντο» κάνει στίς αἰώνιες ἀλήθειες Του γιὰ λόγους ψηφοθηρικούς. Ἡ πρόκλησις Του «μήπως θέλετε καί σεῖς νά φύγετε;» (Ἰω-

άν. στ' 67) ἀποτελεῖ δεῖγμα ἀκλόνητης σταθερότητας στή μοναδικότητα τῆς Ἀλήθειας καί τῆς σωτηρίας.

• Γι' αὐτὸ καί οἱ Πατέρες ἀκολουθοῦν *ἀταλάντευτα* τὸν Χριστὸ τῆς Ἀλήθειας καί τῆς ἀγάπης, «ἀληθεύοντες ἐν ἀγάπῃ καί ἀγαπῶντες ἐν ἀληθείᾳ».

Τὰ βήματά τῶν Πατέρων εἶναι:

• Πάνω *στάματῶμένα* ἴχνη τῆς σταυρικῆς πορείας.

• Πάνω *στά ἴχνη* τῆς ὁδοῦ τῆς *εὐθείας*. Νά συντονιζώμαστε μέ τὸ «εὐθείας ποιεῖτε τὰς τρίβους αὐτοῦ» (Ματθ. γ' 3).

• Πάνω *στά ἴχνη* τῆς ἀλήθειας, τῆς ἐνυπόστατης ἀλήθειας, καί τῆς ἀρετῆς.

• Πάνω *στά ἴχνη* τῆς *σταδικῆς φανερώσεως* τοῦ Προσώπου τοῦ Χριστοῦ. Ὁ Χριστὸς τότε «συμπορευόμενος μέ τοὺς δύο πορευομένους πρὸς Ἐμμαοὺς ὠμίλει» (Λουκ. κδ' 15). Καί οἱ Πατέρες συμπορευόμενοι μέ τὸν φωτεινὸ Χριστὸ τῆς Ἀναστάσεως, ὁμιλοῦν. Στά βήματά τους προπορεύεται νεφέλη φωτεινὴ, ὁ *προβολέας* τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Χειραγωγοῦνται ἀπὸ τὴν χάρι.

• Πάνω *στά ἴχνη* τῶν ἀποστόλων καί τῶν πρό αὐτῶν ἁγίων Πατέρων καί μαρτύρων βαδίζουν ἀπὸ δόξα σέ δόξα,

Βαδίζουν πρὸς τὴ γῆ τῆς *ἐπαγγελίας*, πρὸς τὴν οὐράνια θεολογία. Ἡ θεολογία γιὰ τοὺς Πατέρες δέν ἦταν μιά ιδεολογικὴ ἐνασχόλησις, ἕνας νοησιαρχικὸς ἀκροβατισμός. Εἶναι *δρόμος* πρὸς τὸν Ἰησοῦ, πρὸς τὴν αἰώνια ζωὴ, πρὸς τὴ θέωσι. Γι' αὐτὸ καί ἡ πρᾶξις τους, ἡ ζωὴ τους, ἦταν «θεωρίας ἐπίβασις».

Στά δικά τους βήματα καί μεῖς

Ἡ Πατερικὴ παράδοσις:

• Δέν εἶναι ἡ *στατικότητα* σέ μιά ἐποχὴ καί σ' ἕνα σχῆμα. Εἶναι τὸ *τρεχούμενο νερό*, πάντα καθαρό καί κρυστάλλινο, πού κυλάει στή θεόπνευστη κοίτη τῆς Ἀγ. Γραφῆς καί τῆς Ἐκκλησίας.

• Ἡ παράδοσις εἶναι καί παλαιά, ἀλλ' ὄχι *παλαιόμνη*. Εἶναι καί *ἀρχαία*, ἀλλ' ὄχι *ἀρχεῖο*. Εἶναι τὸ παλαιό, συγχρόνως ὁμῶς καί τὸ νέο. Πάντοτε σύγχρονη, κενωτικὴ, προσγειωμένη. Εἶναι τὸ πα-

λαιό, αλλά και τό τέλειο, όπως ο Χριστός, «ὁ Παλαιός τῶν ἡμερῶν» (Δαν. ζ' 19).

Ἡ Πατερική παράδοσις

- Δέν εἶναι ἕνας ιδεολογικός ἢ θρησκευτικός κομῆτης, πού ἐμφανίζεται σέ κάποια ἱστορική στιγμή, φωτίζει γιά λίγο, ἐντυπωσιάζει, καί ὕστερα χάνεται στή σκότη. Εἶναι τό οὐράνιο στερέωμα, γεμάτο ἄστρα· «ἀστέρες πολύφωτοι τοῦ νοητοῦ στερεώματος» οἱ διάκονοί της.

Ὅλα τά ιδεολογήματα καί ὅλες οἱ θρησκευεῖες κάποτε ἀντιμετωπίζουν τό φάσμα τοῦ θανάτου. Συνομιλοῦν μέ τό θάνατο καί ὑπογράφεται ἡ ἡμερομηνία λήξεώς τους. Ἡ Ἐκκλησία τῶν Πατέρων δέν ἔχει ἡμερομηνία λήξεως.

Ἡ Πατερική παράδοσις

- Δέν μπορεῖ νά εἶναι ἡ ἐπίδειξις κοσμηκῆς λαμπρότητας ἢ ἡ λιτάνευσις θρησκευτικοῦ ναρκισσισμοῦ. Εἶναι ἀπόδειξις μαρτυρίας καί λιτάνευσις Σταυροῦ. Οἱ ἅγιοι «ἐλιθάσθησαν, ἐπρίσθησαν, ἐπειράσθησαν, ἐν φόνῳ μαχαίρας ἀπέθανον» (Ἐβρ. ια' 37). Οἱ Πατέρες ἔχουν καί στόμα μαρτυρίας καί σῶμα μαρτυρίου. Καί σοφία λόγου καί στίγματα αἵματος.

Ἡ ἱστορία τῶν Πατέρων εἶναι ματωμένη. Ἡ παρουσία τῶν Πατέρων δέν εἶναι ἡ ἐξουσία τῆς ἐπιβολῆς. Εἶναι ἡ διακονία τῆς ταπεινώσεως καί τῆς Ἀναστάσεως.

Ἡ Πατερική παράδοσις

- Δέν εἶναι μουσεῖο μέ εἰδώλια ἡρώων τοῦ παρελθόντος. Εἶναι ὁ στίβος τῶν ἀγωνιστῶν ὅλων τῶν αἰώνων.

Δέν μπορεῖ νά εἶναι μιὰ προγονολατρία ἢ ἔστω μιὰ προγονοπαράδοσις μόνο. Δέν εἶναι μόνο τό χθές. Εἶναι τό χθές, τό σήμερα, τό αὔριο (Ἐβρ. ιγ' 8).

Ὅποιος δέν ἐργάζεται γιά τόν Χριστό τοῦ σήμερα, θά βεῖ, γιά τόν ἑαυτό του, τόν Χριστό τοῦ χθές. Ὅποιος δέν βαδίζει πατερικά καί δέν θεολογεῖ πατερικά, σέ σύγχρονους βέβαια βηματισμούς, αὐτός εἶναι νεκροθάφτης τῶν Πατέρων.

- Τά κατορθώματα τῶν Πατέρων ἀποτελοῦν τήν πρόκλησι γιά δικά μας κατορθώματα, γιά ἔργα τῆς δικῆς μας ἀγάπης καί θεολογίας. Λέει ὁ ἱερός Χρυ-

σόστομος: «Τά τῶν προγόνων ἐγκώμια, ὅταν μέν αὐτοῖς κοινωνῶμεν, καί ἡμῖν ἔστιν, ὅταν δέ μή, μηδέ ἰσχύει, ἀλλά καί μᾶλλον κατακρίνει». Μετάφρασις: Τά ἐγκώμια τῶν προγόνων, ὅταν κι ἐμεῖς συμφωνοῦμε μαζί τους, εἶναι καί δικά μας. Ὅταν ὅμως ἐμεῖς διαφωνοῦμε μαζί τους, τότε δέν ἔχουν καμμιά ἰσχύ. Μᾶς κατακρίνουν κιόλας (Ε.Π.Ε.23,466).

Ἡ Πατερική παράδοσις

- Δέν εἶναι οὔτε μουσεῖο λαμπροῦ παρελθόντος καί πολυτελῶν κειμηλίων, οὔτε μούμια ἐνταφιασμένη σέ χρυσοῦ λάρνακα, πού πρέπει νά τήν συντηροῦμε.

Συντήρησις εἶναι κάποια... «κονσέρβα»! Ἡ Ἐκκλησία ὅμως τῶν Πατέρων προσφέρει τόν Ἄρτο τῆς ζωῆς. Τό πάντοτε «φρέσκο» ψωμί. Τόν Ἄρτο τόν ἐπιούσιο.

Δέν εἶναι συντήρησις. Εἶναι ἡ πρόοδος. Τρέχει στό δρόμο τοῦ χρόνου, «ἔνα καταλάβη», ὅπως λέει ὁ Παῦλος (Α' Κορ. θ' 24). Δέν εἶναι συντήρησις νεκρῶν τύπων. Εἶναι ἡ τήρησις ζωντανῶν ἐντολῶν καί ἡ ἔκφρασις αἰωνίων ἀληθειῶν.

Δέν εἶναι τό τέλημα. Εἶναι τό ζωντανό πνεῦμα. Ἐκκλησιαστικό κατεστημένο, πού θεωρεῖ ὡς παράδοσι βυζαντινισμούς καί ἐγωκεντρικές ἐπιδεικτικές μανίες, καταντᾷ θρησκεία τοῦ κόσμου τούτου, κάποτε καί ἀγυρτεία.

Ἡ Πατερική παράδοσις

- Δέν εἶναι ἡ συνήθεια. Δέν εἶναι ὁ νεκρός τύπος. Δέν τήν κρατᾶμε, γιατί ἔτσι τήν βρήκαμε.

Τήν βιώνουμε, γιατί τήν ἀγαπᾶμε.

Τήν δεχόμαστε, γιατί τήν πιστεύουμε.

- Δέν εἶναι τάξις καί κατάταξις ἀπόλυτης ἡρεμίας. Γιατί τέτοια στοιχεῖα βρίσκουμε καί στή νεκροταφεῖα, ὅπου τά μνημάτα βρίσκονται σέ ωραίους σχηματισμούς καί ἡσυχία πλήρης ἐπικρατεῖ.

Εἶναι παράταξις ἀγωνιστῶν. Εἶναι ἡ ἀναταραχή στό θρησκευτικό τέλημα καί στό ἁμαρτωλό κατεστημένο, κατά τή διαπίστωσι τῶν Πράξεων: «Οἱ τήν οἰκουμένην ἀναστατώσαντες πᾶσαν, οὗτοι καί ἐνθάδε πάρεισιν» (Πράξ. ιζ' 6).

- Δέν εἶναι κάποιο ἐθιμικό δίκαιο.

Εἶναι ἡ ρῆξις μέ τά ἀνθρώπινα θρησκευτικά κατασκευάσματα, μέ τά «ἐν-

ΠΡΟΣΧΩΜΕΝ

Παρίσταται πρό του **Θυσιαστηρίου** ὁ λειτουργός, πρεσβύτερος ἢ ἐπίσκοπος, βοηθούμενος ἀπό τόν διάκονο. Φοβερός ὁ «τόπος οὗτος». Πιό φοβερός ἀπό τόν τόπο, πού βρέθηκε ὁ **Μωυσῆς** στό ὄρος Χωρήβ (Ἐξόδ. γ' 1-6). Φλεγόταν ἐκεῖνος ὁ τόπος ἀπό τή **φλεγόμενη βάτο**. Φλέγεται καί ἡ **ἅγια Τράπεζα** ἀπό τή φωτιά τῆς Θεότητος.

Δέν εἶναι παραβολική ἢ συμβολική ἐδῶ ἡ παρουσία τοῦ Θεοῦ. Εἶναι πραγματική, ὄντολογική. Παρών ὁ Χριστός, «ὁ ἄνω τῷ Πατρὶ συγκαθήμενος καί ὠδε ἡμῖν ἀοράτως **συνών**». Περιέργεια δέν χωρεῖ στή μυστική παρουσία, ὅπως ἐκείνη τοῦ Μωυσῆ, πού θέλησε νά πλησιάσῃ καί νά δῇ «τό ὄραμα τό μέγα τοῦτο».

Ὁ λειτουργός πλησιάζει, προσεγγίζει, ἀλλ' ὄχι πολυπραγμονῶν... Εἶναι κανεῖς ἄξιος νά πλησιάσῃ τό ἱερό Θυσιαστήριο, τήν ἅγια Τράπεζα; Ἐν στό Μωυσῆ εἶπε ὁ Κύριος ἐκεῖνα τὰ αὐστηρά λόγια, τί θά πῆ σέ κάθε «τολμητή» (Β' Πέτρο. β' 10), πού **ἀδαῶς καί ἀναιδῶς** ἐγγίζει καί ἀσχολεῖται μέ τήν ἅγια Τράπεζα; Τί εἶπε ὁ Κύριος στόν Μωυσῆ; «*Μωυσῆ, Μωυσῆ! Μή ἐγγίσης ὠδε. Λύσαι τό ὑπόδημα ἐκ τῶν ποδῶν σου· ὁ γάρ τόπος, ἐν ᾧ σύ ἔστηκας, γῆ ἅγια ἐστίν*».

- Ἡ **εὐλάβεια** δέν ἐπέτρεψε στόν Μωυσῆ νά δῇ «*αὐτοψεί*» (μέ τό πρόσωπο καί τά μάτια του)· δέν μπόρεσε «καταβλέψαι ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ· εὐλαβεῖτο γάρ».

- Ὁ λειτουργός τῆς ἁγίας Τραπέζης, ἔχει, ὀφείλει νά ἔχῃ, τήν εὐλάβεια τοῦ Μωυσῆ, «*προσεγγίζων τῷ ἁγίῳ θυσταστηρίῳ*». Τόν ἀξιώνει ὁ Θεός νά βλέπῃ «*αὐτοψεί τό πρόσωπον τῆς ἁγίας ἀναφορᾶς*».

* * *

Ἄλλ' ὁ λόγος στό παρόν δέν εἶναι τόσο γιά τήν εὐλαβή στάσι τοῦ λειτουργοῦ, πού «*ἰκανῶθῃ ἐνδεδυμένος τήν τῆς ἱερατείας χάριν παραστήναι τῇ ἁγίᾳ τραπέζῃ καί ἱεροουργῆσαι τό ἅγιον καί ἄχραντον Σῶμα καί τό τίμιον Αἷμα*». Ὁ λόγος ἐδῶ ἀφορᾶ κυρίως στή σκηνή τῆς ἁγ. Τραπέζης. Ποιό πρέπει νά εἶναι τό **σκηνικό**;

- Μποροῦμε νά φανταστοῦμε γύρω ἀπό τή φλεγόμενη βάτο νά τοποθετοῦν **κοσμικούς στολισμούς** καί νά προσέχουν αὐτούς τούς στολισμούς καί ὄχι τό περιβαλλόμενο μυστήριο;

- Μποροῦμε νά φανταστοῦμε γύρω ἀπό τό **Σταυρό τοῦ Γολγοθᾶ** στολίδια, λουλουδία ἢ ἄλλα φυσικά καί θρησκευτικά ἀντικείμενα, καί τούς πιστούς νά ἀσχολοῦνται μέ αὐτά καί νά μὴ συγκλονίζονται ἀπό τή θέα τοῦ Ἐσταυρωμένου Χριστοῦ, τοῦ Λυτρωτοῦ τοῦ κόσμου;

- Εὐλάβεια δείχνει ἢ ὑπερφόρτωσις τοῦ ἁγίου Θυσιαστηρίου, πού ὠθεῖ σέ **ἀποπροσανατολισμό**; Ὅταν ἔχῃς τό μείζον, τί χρειάζεσαι τό ἔλασσον; Ὅταν μπροστά σου ἔχῃς τόν ἴδιο τόν Σωτῆρα Χριστό, τί Τόν κρύβεις μέ λουλουδία; Καλά καί εὐώδη τὰ ἄνθη, μά δέν θ' ἄνθισῃ μέσα μας ἡ σωτηρία, ὅταν τὰ ἄνθη κρύβουν τόν Χριστό.

Γιατί, λοιπόν, τήν ἅγια Τράπεζα τήν ὑπερφορτώνουμε μέ περιττά, ἀκαλαίσθητα καί δευτερεύοντα ἀντικείμενα; Ὅταν ἔχουμε τὰ «*προκείμενα τίμια Δῶρα*», δέν χρειάζονται τὰ ἀντικείμενα, ὅσο καί ἂν θέλουμε νά τὰ ἱεροποιήσουμε.

● Ἡ ἅγια Τράπεζα εἶναι ὑπερπλήρης μέ τή **ζωντανή παρουσία** τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, διά τοῦ **Εὐαγγελίου** καί τῶν **Ἀρχόντων Μυστηρίων**. Συγκλονισμένοι οἱ πιστοί, κληρὸς καί λαός, ἱκετεύουν: «*Καταξίωσον ἡμᾶς μεταλαβεῖν τῶν ἐπουρανίων Σου καί φορικτῶν Μυστηρίων ταύτης τῆς ἱεράς καί πνευματικῆς Τραπέζης μετά καθαροῦ συνειδότος...*».

● **Ἀπλότητα** ἱερή καί **λιτότητα** θεϊκοῦ μεγαλείου! εἶναι τὰ στολίδια τῆς ἁγίας Τραπέζης. Εἶναι ἀνάγκη, οἱ ὑπεύθυνοι γιά τήν οὐσιαστική τάξι τῆς Ἐκκλησίας νά ποῦν μερικά **ὄχι** στήν ὑπερφόρτωσι τῆς ἁγίας Τραπέζης. Ἐκτός ἀπὸ εὐλάβεια τοποθετοῦν ἀντικείμενα, ἀλλά μιά τέτοια **εὐλάβεια** προκαλεῖ **βλάβη** στή μοναδικότητα τῆς Παρουσίας τοῦ Χριστοῦ ἐπὶ τῆς ἁγίας Τραπέζης.

● Ὅχι στίς **ἀνθοδέσμες** μέ λουλούδια πάνω στήν ἅγια Τράπεζα. Δέν εἶναι ἀνθοπωλεῖο ἡ ἅγια Τράπεζα. Εἶναι μετάγγισις Αἵματος.

● Ὅχι στά τεράστια «**ἀρτοφῶρια**», πού μοιάζουν μέ μικροὺς ναοὺς (!). Ὁ Θεάνθρωπος Κύριος **συστέλλεται** καί ἐνυπάρχει ἀκόμα καί σέ ἓνα ἐλάχιστο κλάσμα ἁγίου Ἄρτου. Καί δέν μπορεῖ νά συσταλῆ (ἀπὸ συστολή καί ἐντροπή!) τό κυτίο, πού φιλοξενεῖ τόν Μέγαν ἐν σμικρότητι καί ἐν συστολῇ ἅγιον Ἄρτον; Ἡ Θεότητα στήν ἀπλότητα! Τό μεγαλεῖο στήν λιτότητα! Ἡ ἀπεραντωνσύνη στήν θεία κένωσι!

● Ὅχι στίς **λειψανοθήκες** οἰουδήποτε εἶδους. Ἄν ὁ Ναός (καί ὄχι βέβαια τὰ σπίτια!) φιλοξενῆ ὄντως γνήσιο, ἐξακριβωμένο καί βεβαιωμένο δι' ἐκκλησιαστικῆς πράξεως λείψανο, ὑπάρχει ἄλλος χώρος στό ἱερό Βῆμα πρὸς φύλαξί του.

● Ὅχι στούς πολλοὺς καί **ποικίλους σταυροὺς**. Δύο σταυροὶ ἔχουν θέσι στόν ἱερό αὐτό χώρο.

Ὁ ἕνας, ὁ **ξύλινος Σταυρός**, μέ τό σῶμα τοῦ Ἐσταυρωμένου. Ὁρθίος ἐφάπτεται στό πίσω μέρος τῆς ἁγίας Τραπέζης. Ἐνώπιόν Του προσφέρει τήν ἀναιμακτη λατρεία ὁ λειτουργός. Ἐξ ὀνόματος τοῦ Ἐσταυρωμένου, τοῦ **μεγάλου Ἀρχιερέως**, προσφέρεται ἡ θεία Εὐχαριστία. Αὐτός εἶναι ὁ «*προσφέρων καί προσφερόμενος*».

Καί ὁ ἄλλος εἶναι ὁ σταυρός τῆς **εὐλογίας**.

● Ὅχι, πρό παντός ὄχι, ἐπὶ τῆς ἁγίας Τραπέζης ἱερατικά ἢ ἀρχιερατικά ἄμφια! Τί δουλειά ἔχουν πάνω στήν ἅγια Τράπεζα ἡ **μίτρα** καί τὰ **ἐγκόλπια** τοῦ Δεσπότη καί οἱ **ἐπιστήθιοι** σταυροὶ πρεσβυτέρων;

● Ὅχι καί στά «**φτηνιάρικα**» θρησκευτικά ἀντικείμενα. Ἀπρόσεκτοι ἢ ἀφελεῖς λειτουργοὶ ἀφήνουν στήν ἅγια Τράπεζα ἀκόμα καί «*παντόφλες*» τοῦ ἁγίου Γερασίμου ἢ τοῦ ἁγίου Σπυριδῶνος, ἢ λάμπες πετρελαίου μέ τό... «ἅγιον φῶς» κ.ἄ.

Ἄς σεβασθοῦμε τόν Σταυρό τοῦ Χριστοῦ, τόν Τάφο τοῦ Χριστοῦ, τήν Ἀνάστασι τοῦ Χριστοῦ, πού ὅλα αὐτά μᾶς θυμίζει ἡ ἅγια Τράπεζα.

Ἡ **ἀπλότητα**, ἡ **λιτότητα** καί ἡ **τελειότητα** τῆς ἱεράς Τραπέζης δέχονται ἐπ' αὐτῆς μόνο:

● Τό **ἀντιμῆσιο**, μέ τό **Εὐαγγέλιο** (τό σωστό βέβαια Εὐαγγέλιο, ὄχι τό... «σαλτιβερικό», μέ τὰ πολλά λάθη).

● Δύο **κηροπήγια**, μέ καθαρό φυσικά κερι.

● Τό **ἅγιο Ποτήριο** καί τό **δισκάριο**.

● Τή λειτουργική φυλλάδα (τό «**Ἱερατικόν**»).

Τόπος ἅγιος εἶναι. Δέν μπορεῖ νά μεταβάλλεται σέ ἐκθετήριο θρησκευτικῶν πραγμάτων.

Γνωριμία με τον ΠΑΥΛΟ

ΠΡΟΣ ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ Β' ΕΠΙΣΤΟΛΗ Οικοδομή, όχι γκρέμισμα

Β' Κορ. 1' 9-12

Δέν τρομοκρατεί (στ. 9)

Δλλο έξουσία διακονίας, άλλο έκφοβισμός, βία καί τρομοκρατία. Δέν επιβάλλεται ό Χριστιανισμός μέ τί βία, πολύ περισσότερο δέν προκαλεί τρομοκρατία στις ψυχές τών ανθρώπων. Ό φόβος τού Θεού είναι ό σεβασμός τού ανθρώπου στόν Θεό. Δέν είναι ό τρόμος τής εκδικητικής μανίας μιās ανωτάτης δυνάμεως! Καί μάλιστα στόν εποχή τής Καινής Διαθήκης επικρατεί ή αγάπη στόν άμαρτωλό, πού μετανοεί. Όχι ή κρίσις τής αιώνιου κολάσεως. Ό ίδιος ό Κύριος, πού όπωσδήποτε θά έλθη στή Δευτέρα Του παρουσία νά κρίνη τόν κόσμο, γιά τίν πρώτη Του παρουσία λέει: «Οὐκ ήλθον ίνα κρίνω τόν κόσμον, άλλ' ίνα σώσω τόν κόσμον» (Ίωάν. 1β' 47).

Ό Αν ό Χριστός, πού έχει τίν άπόλυτη έξουσία «έν ουρανῶ καί επί γῆς» (Ματθ. κν' 18), είναι ό πρῶος καί ταπεινός, ή ειρήνη μας, ή αγάπη μας, ό παράκλητός μας, καί ποτέ κάποιος Θεός «μπαμπούλας», πολύ περισσότερο ό έργάτης τού Θεού. Δέν μπορεί νά έκφοβίζει καί νά τρομοκρατή τούς πιστούς. Ό λόγος του είναι καί άπόλυτος καί παρηγορητικός.

- Όταν δείχνης τίν κορυφή, δέν προκαλείς τρόμο, αλλά θαυμασμό.

- Όταν βοηθῆς τόν άλλον ν' ανεβαίνει πρὸς τίν κορυφή, δέν τόν τρομοκρατείς, αλλά τόν αγαπῆς καί τόν ενισχύεις.

- Όταν κάθε τόσο τού ύπενθυμίσης, πὸς ἄν ανεβαίνοντας τραυματίστηκε, εύκολα γιατρεύεται γιά νά συνεχίση, δέν τού προκαλείς φόβο, άλλ' έλπίδα.

- Όταν τόν βεβαιώνης, πὸς δέν έχει σημασία μέχρι πού ανέβηκε, αλλά τό ότι άπλῶς προσπάθησε ν' ανεβῆ, θαυμάζοντας καί νοσταλγώντας πάντα τίν κορυφή, όχι άπλῶς δέν τόν απειλείς, αλλά τόν ενισχύεις: τόν τονώνει ήθικά καί ψυχολογικά.

- Κι όταν κάποτε τόν παίρνης στά φτερά σου καί τόν ανεβάσης στήν κορυφή, τότε είναι, πού δέν αισθάνεται ίχνος τρομοκρατικής απειλῆς, αλλά τού κάνεις εύκολη καί χαρούμενη τίν προσπάθεια.

Όλα τά παραπάνω τά προσφέρει ή Έκκλησία τής αγάπης καί τής χάριτος σέ κάθε πιστό, πού προσκαρτερεί ν' ανεβῆ στήν κορυφή τής αγιότητας. Στην τελευταία περίπτωση λειτουργεί έκτακτα ή χάρις τού Θεού.

Ό Παῦλος ήταν κάποτε τρομοκράτης. Όταν ζούσε χωρίς Χριστό. Μόλις φωτίστηκε, ξέχασε τίν τρομοκρατία. Όπλο του ό λόγος, ή αγάπη, ή νουθεσία, ή παράκλησις. Κι επειδή τούς ανέφερε τίν πνευματική έξουσία, διευκρινίζει: «Ίνα μή δόξω ὡς ἄν έκφοβεῖν ὑμᾶς διά τῶν ἐπιστολῶν» (στ. 9). Στην άπλοελληνική: «Νά μή θεωρηθῶ ὅτι σᾶς τρομοκρατῶ μέ τίς ἐπιστολές».

Τρέμεις ή αγαπῆς; (στ. 9)

Είναι γεγονός, ότι πολλοί χρησιμοποιούν τή θρησκεία γιά τρομοκρατία. Στην εποχή μας ή ειρήνη καί ή ασφάλεια τού κόσμου κρέμεται άπό τίν άπρόβλεπτη άπόφαση, πού θά πάρη ό φανατικός μιās θρησκείας, πού οργανώνει ένα τρομοκρατικό χτύπημα. Η θρησκεία μπορεί νάνη τρομοκρατία, διότι είναι κατασκευάσμα ανθρώπινο καί δέν μπορεί διαφορετικά νά επιβληθῆ, παρά μέ απειλές, μέ έκφοβισμούς καί μέ τρομοκρατίες.

Ό Χριστιανισμός δέν είναι θρησκεία. Είναι ή βασιλεία τής αγάπης, ή εκκλησία τής παγκόσμιας κοινωνίας, τό ευαγγέλιο τής δικαιοσύνης, ή ειρήνη τού Θεού, ή διακονία τού κόσμου, ή σωτηρία τών άμαρτωλῶν.

- Είσχωρον κάποτε καί στήν Έκκλησία τάσεις έκφοβισμού. Καί τότε ύπήρχαν οί ψευδά-

δελφοί, πού χρησιμοποιούσαν ὄχι τὴν πειθῶ, ἀλλὰ τὸν ἀναγκασμὸ (Γαλ. στ' 12, 14).

● Μποροῦσε ὁ Παῦλος νὰ προκαλέσῃ φόβο καὶ τρόμο; Ἄν ὄχι, τότε γιατί σημειώνει τὸ «Ἴνα μὴ δόξω ὡς ἄν ἐκφοβεῖν ὑμᾶς διὰ τῶν ἐπιτολῶν» (στ. 9);

● Οἱ Ἐπιστολές του ἦσαν οὐρανοδεικτες. Ἔδειχναν τὴν κορυφή. Δέν ὑποχωροῦσε ὁ Παῦλος σέ ζητήματα ἀλήθειας καὶ χριστομίμητου ἦθους. Δέν θά μπορούσε, λοιπόν, κάποιος νὰ φοβηθῆ καὶ νὰ πῆ:

— Πῶ, πῶ! Κι ἄν ὄλα αὐτά, πού μᾶς λέει, δέν τὰ τηρήσουμε; Χαθήκαμε! Πῶ, πῶ! Κι ἄν δέν φτάσουμε στό ὕψος, πού μᾶς ὀδηγεῖ... Μήπως εἶναι καλύτερα νὰ μὴ τίς διαβάζουμε τίς Ἐπιστολές του;

Παρόμοιο φόβο σάν νὰ ἐξέφρασαν καὶ οἱ ἀποστόλοι στὸν Κύριο, ὅταν τοὺς εἶπε, ὅτι πλούσιοι ἀποκλείεται νὰ περάσῃ τὴν πόρτα τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν.

— Ἄν εἶναι ἔτσι, τότε ποίος μπορεῖ νὰ σωθῆ; Κύριε, αὐτὸς ὁ λόγος σου μᾶς τρομάζει!

Καὶ ὁ Κύριος τοὺς καθυσάχασε: «Τὰ ἀδύνατα παρά ἀνθρώποις, δυνατὰ ἐστὶ παρά τῷ Θεῷ» (Λουκ. ιη' 27).

● Ὁ Παῦλος λέει ἀλήθειες, πού μέ τὴ βοήθεια τοῦ παντοδυνάμου Κυρίου βιώνονται. Δέν εἶναι οὐτοπίες. Ἄλλ' οἱ ψευδάδελφοί χρησιμοποιοῦσαν κι αὐτὸ τὸ μέσο:

— Μὴν ἀκούτε τὸν Παῦλο! Κάποτε τρομοκρατοῦσε μέ τὰ ὄπλα. Τώρα τρομοκρατεῖ μέ τίς ἐπιστολές του.

● Ἀπαντᾷ: «Ἴνα μὴ δόξω ὡς ἄν ἐκφοβεῖν ὑμᾶς διὰ τῶν ἐπιτολῶν» (στ. 9); Δέν φοβίζω. Ὅλους τοὺς καλῶ στό ἔλεος τοῦ Θεοῦ, ἀφοῦ καὶ ἐγὼ εἶμαι ἐλεημένος ἀπὸ τὸν Κύριο (Α' Τιμ. α' 13).

Τὸ ἔλεος δέν προκαλεῖ τρόμο. Γεννᾷ γλυκεῖα ἐλπίδα. Γιά ὅσους βέβαια θέλουν νὰ ζοῦν στό κῶρο τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ.

Πὼς ἐκφραζόταν ὁ Παῦλος! (στ. 10)

Ἦσαν δημαγωγοί οἱ ἐχθροὶ τοῦ Παύλου, οἱ ψευδαπόστολοι. Παρίσταναν τοὺς ἐαυτοὺς τοὺς εὐγενεῖς, καὶ ἄς ἦσαν ἀπαιτητικοὶ καὶ σκληροί. Καὶ παρουσίαζαν τὸν Παῦλο σάν σκληρὸ καὶ αὐστηρὸ. Μιλοῦσαν μάλιστα γιά δύο ὄψεις τοῦ νομίσματος, πού λέγεται Παῦλος.

● Ἡ μία: Ὁ Παῦλος ἀπὸν! Ὁ Παῦλος, ὅπως παρουσιάζεται στὶς Ἐπιστολές. Ἐκεῖ κά-

νει τὸν τολμηρὸ, τὸν αὐστηρὸ, τὸν δύσκολο. Ἔχουν βέβαια, ἔλεγαν, βαρύτητα οἱ Ἐπιστολές του, ἀλλὰ προκαλοῦν τὸν τρόμο.

● Ἡ ἄλλη: Ὁ Παῦλος παρὼν! Ποίος; Αὐτὸ τὸ ἀνθρωπάκι! Μὲ τὴν ἀδύναμη παρουσία του; Τί τοῦ δίνετε σημασία;

Τίς ξέρει τίς κατηγορίες ὁ Παῦλος. Καὶ τίς σημειώνει στή συνέχεια: «Ὅτι αἱ μὲν ἐπιστολαί, φησί, βαρεῖαι καὶ ἰσχυραί, ἡ δὲ παρουσία τοῦ σώματος ἀσθενής καὶ ὁ λόγος ἐξουθενημένος» (στ. 10). Ἀπόδοσις στήν ἀπλοελληνικὴ: «Διότι θά λέν ὁ κατήγορος (κάθε κατήγορος): "Οἱ μὲν ἐπιστολές του εἶναι αὐστηρές καὶ δυναμικές, ἡ δὲ σωματικὴ του παρουσία εἶναι ἀδύνατη, καὶ ὁ προφορικὸς του λόγος τιποτένιος"».

● Ἡ Ἐκκλησία, τῆς ὁποίας αὐθεντικώτερος ἐκφραστής εἶναι ὁ Παῦλος, ἔχει ἀδιαίρετο λόγο. Ὁ τρόπος τῆς ἐκφράσεως καὶ τῆς ἐκφάνσεως κατὰ περίστασι ἀλλάζει. Ἡ τέχνη τῆς παρουσιάσεως διαφέρει, ἀφοῦ καὶ ἡ προσληπτικὴ δυνατότητα τῶν ἀνθρώπων δέν εἶναι ἡ ἴδια. Ἡ οὐσία ὅμως τοῦ λόγου καὶ τῆς διδασκαλίας εἶναι ἡ αὐτὴ.

Ἄχι καλοῦσι! (στ. 11)

Ὁ ἴδιος Χριστὸς σέ ὄλους τοὺς αἰῶνες. Τὸ ἴδιο κήρυγμα σέ ὄλες τίς ἐποχές. Τὸ τονίζει στή συνέχεια ὁ Παῦλος: «Τοῦτο λογίζεσθω ὁ τοιοῦτος, ὅτι οἷοί ἐσμεν τῷ λόγῳ δι' ἐπιτολῶν ἀπόντες, τοιοῦτοι καὶ παρόντες τῷ ἔργῳ» (στ. 11). Ἀπόδοσις στήν ἀπλοελληνικὴ: «Καθένας, πού λέει τέτοια λόγια, ἄς ἐχρ ὑπ' ὄψι του αὐτὸ, ὅτι, ὅποιοι εἴμαστε στό λόγο μέ τίς ἐπιστολές ὅταν ἀπουσιάζουμε, τέτοιοι εἴμαστε καὶ στό ἔργο ὅταν εἴμαστε παρόντες».

● Δέν εἶναι καλοουποιοιμῆνος ὁ λόγος. Ἀσφαλῶς καὶ πρέπει νὰ ἐμφανίζεται κάθε φορὰ «ἐν ἑτέρῳ μορφῇ» (Μάρκ. ιστ' 12). Ἄλλ' ὁ διαφορετικὸς τρόπος προσφορᾶς τοῦ εὐαγγελικοῦ μηνύματος, δέν σημαίνει καὶ διαφορετικὸς Χριστὸς ἢ διαφορετικὴ θεολογία. Ἡ ἀγάπη προσφέρει τὸ ἴδιο φάρμακο μέ διαφορετικὸ κατὰ περίπτωσι τρόπο.

● Ὁ Παῦλος στήν ἐξωτερικὴ του ἐμφάνισι δέν ἦταν ἐντυπωσιακός. Οὔτε μεγαλοπρεπής. Μέσα ὅμως στό μικρόσωμο ἀνθρώπο, κρυβόταν ἡ πῶ μεγάλη καρδιά. Ἡ ἀδύνατη κάποτε φωνὴ του ἦταν ἡ πῶ δυνατὴ σάλπιγγα τοῦ οὐρανοῦ.

Τὸν κατηγοροῦσαν, πὼς στὸν προφορικὸ

λόγο ήταν «*ἐξουθενωμένος*» (στ. 10). Ἄλλωστε, ἂν μιλάγε λίγο πιό ζωντανά, δέν θά κοιμόταν στό κήρυγμά του ὁ Εὐτυχός (Πράξ. κ' 9)!!!

Ἄπό τίν ἄλλη τόν κατηγοροῦσαν, πώς δέν εἶχε τό θάρρος μερικά πράγματα νά τά πῆ προφορικά. Φοβόταν τίς ἀντιδράσεις! Κι ὅταν ἄρπαζε τίν πέννα, «*τοῦδινε καί καταλάβαινε!*»

Τί μικρόψυχοι!

- Φοβόταν ὁ Παῦλος; Μά κατά πρόσωπο ἦρθε στά Ἱεροσόλυμα, ὅταν χρειάστηκε νά συναντήσῃ τούς ἀποστόλους καί τούς ἐπεισε γιά τό ἔργο του στά ἔθνη (Γαλ. α' 17).

- Ἦταν ἀδύνατος στά προφορικά ὁ Παῦλος; Μά στήν Ἀποστολική Σύνοδο δέν ἔδωσε γραπτό ὑπόμνημα. Μίλησε προφορικά καί ἐπεισε τούς πάντες γιά τό οἰκουμενικό ἄνοιγμα τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ.

- Ἀδύνατος στό λόγο ὁ Παῦλος; Μά ὅταν οἱ διώκτες του τόν ἔσερναν στό χῶμα καί στή φυλακή, διότι εἶχε ἀναστατώσει ὅλη τήν οἰκουμένη, δέν εἶχαν διαβάσει καμμία Ἐπιστολή του. Τό στόμα του γι' αὐτούς ἦταν ἐπικίνδυνο γιά τό κατεστημένο τῆς πλάνης καί τῆς ἁμαρτίας (Πράξ. ιζ' 6).

Κανόνες καί σύγκρισις (στ. 12)

Ὁ λόγος βέβαια ποικίλλει. Ἄλλος εἶναι, ὅταν δημόσια, γραπτῶς ἢ προφορικῶς ἐξαγγέλλῃ τό ἀναλλοίωτο τῆς ἀλήθειας. Ἄλλος, ὅταν νοθετῆ «ἕνα ἕκαστον» (Πράξ. κ' 31). Ἄλλος ὁ κήρυκας στόν ἄμβωνα. Ἄλλος στήν ἐξομολόγησι. Ὁ ἴδιος ὅμως πάντοτε στήν ἀγάπη πρὸς τόν Θεό Ἰλόγο καί πρὸς τόν αἰώνιο λόγο τοῦ Λόγου.

Ὅχι τό **πῶς** θά πῆ ὁ λόγος, ἀλλά τό **πῶς** θά τό πῆ! Ἐκεῖ εἶναι τό πρόβλημα. Καί γι' αὐτό χρειάζεται εἰδική προσευχή, ὥστε νά μᾶς φωτίσῃ ὁ Θεός «πῶς δεῖ ἡμᾶς ἐνί ἐκάστῳ ἀποκρίνεσθαι» (Κολασ. δ' 6).

Ὁ ἀπόστολος Παῦλος αἰσθάνεται ἄσχημα, πού ἦδη ἔχει ἀρχίσει νά ξεδιπλώνῃ προσωπικές πτυχές τῆς ζωῆς του καί ν' ἀναφέρεται στό προσωπικό του ἡμερολόγιο. Οἱ ἐκθροί του, οἱ ψευδαπόστολοι, οἱ ἰουδαῖζοντες, οἱ θρησκευοκάπηλοι ἀπέβλεπαν στόν ἐντυπωσιασμό καί τήν ἐπικυριαρχία.

- Δέν ὀρρωδοῦσαν πρό οὐδενός.

- Ἦσαν ἀδίστακτοι.

- Ἦσαν ἱκανοί νά κάνουν κέντρο τόν ἑαυτό τους, μόνο καί μόνο γιά ν' ἀποσπάσουν τούς πιστούς χριστιανούς ἀπ' τό φυσικό τους πνευματι-

κό πατέρα, τόν Παῦλο, ἀπό τό εὐαγγέλιο τοῦ Σταυροῦ καί τῆς Ἀναστάσεως.

Νά τούς ἀκολουθοῦσε στό σατανικό αὐτό κατήφορο ὁ ἀπόστολος Παῦλος; Ἐπιτρεπόταν νά συγκρίνῃ τή δική του πορεία μέ τή δική τους;

Θά ἦταν σάν νά σύγκρινε τό θέλημα καί τό σχέδιο τοῦ Θεοῦ μέ τό σχέδιο καί τίς μεθοδεῖες τοῦ Διαβόλου. Ἦ, τό χειρότερο, μπορούσε νά προσαρμοσθῆ μ' ὅσα οἱ πολλοί ἐνεργοῦσαν, ὥστε νά μή γίνεται στόχος καί νά τόν πῶλεμοῦν;

Ὅχι, αὐτό δέν θά γίνῃ ποτέ. Τό δηλώνει: «Ὁὐ τολμῶμεν ἐγκρίναι ἢ συγκρίναι ἑαυτούς τισι τῶν ἑαυτούς συνιστανόντων. Ἀλλά αὐτοῖ ἐν ἑαυτοῖς ἑαυτούς μετροῦντες καί συγκρίνοντες ἑαυτούς ἑαυτοῖς οὐ συνιοῦσιν» (στ. 12). Ἀπόδοσις στήν ἀπλοελληνική: «*Δέν θεωροῦμε ὅμως σωστό νά κρίνουμε ἐπαινετικά τόν ἑαυτό μας (νά περιαυτολογήσουμε), ἢ νά συγκρίνουμε τόν ἑαυτό μας μέ μερικούς ἀπ' αὐτούς, πού αὐτοσυσταίνονται. Αὐτοῖ πάντως, ἀξιολογώντας οἱ ἴδιοι τούς ἑαυτούς τους, καί συγκρίνοντας τούς ἑαυτούς τους μέ τούς ἑαυτούς τους, εἶναι ἀνόητοι.*»

Τό ἔργο τοῦ ποιμένου πρέπει νά ἔχῃ τήν ἐγκρισί τοῦ οὐρανοῦ. Ὅμως δύο σφραγίδες δέν τίς χρειάζεται:

- Τή σφραγίδα τῆς αὐτοῖκανοποιήσεως, τοῦ αὐτοθαυμασμοῦ. «Ἐγκρίναι ἑαυτούς».

Μόνοι μας θά λέμε «*μπράβο*» στόν ἑαυτό μας;

Ἐμεῖς θά ἐγκρίνουμε ὅσα ἐνεργοῦμε;

Ἦ θά τά ἐγκρίνῃ τό θέλημα τοῦ Θεοῦ, ὅπως τό ἐκφράζουν τό εὐαγγέλιο, οἱ ἱεροὶ Κανόνες, ἢ Ἐκκλησία;

Ἐργάζεται βέβαια ὁ χριστιανός κατά συνείδησιν, ἀλλ' ἐφ' ὅσον ἡ συνείδησίς του λειτουργεῖ συντονισμένη μέ τό θέλημα τοῦ Κυρίου, μέ τήν ἀλήθεια τῆς Ἐκκλησίας. Διότι ὑπάρχει καί ἡ ἀρρωστημένη συνείδησις.

- Οὔτε τή σφραγίδα τῶν ἄλλων περιμένει. Δέν κάνει σύγκρισί μέ τό τί κάνουν ἢ λένε οἱ ἄλλοι ἀδελφοί ἢ συνάδελφοι ἢ ψευδάδελφοι. «Ὁὐ τολμῶμεν συγκρίναι ἑαυτούς τισι τῶν ἑαυτούς συνιστανόντων» (στ. 12).

Δ.Γ.Α

Ἐλεύθεροι

ΣΧΟΛΙΑΣΜΟΙ

Ἀσέλγεια καὶ ἀπό... χριστιανούς!

Βρισκόμαστε μπροστά σέ ἀνεξήγητη κατάστασι, σέ πνευματική διαστροφή. Πρόκειται γιά τό «μυστήριο τῆς ἀνομίας» (Β' Θεσ. β' 7). Παράξενο, καίτοι ὁ Κύριος τό προείπε. Στενή ἡ πύλη (Ματθ. ζ' 12-14) καί λίγοι ὅσοι ἀκολουθοῦν τήν ὁδό τῆς ἀλήθειας. Εὐρεία ἡ πύλη καί πολλοί ὅσοι εἰσέρχονται στήν ὁδό τῆς ἀπώλειας.

• Πίσω τους ἀκολουθοῦν μυριάδες. Ὅχι ἀπλῶς ἀκολουθοῦν, ἀλλ' ἐξακολουθοῦν, ἀφοῦ συνειδητά καί ἐξακολουθητικά ζοῦν τήν ἀσέλγεια καί βλασφημοῦν τόν «ἀγοράσαντα Δεσπότην» (Β' Πέτρ. β' 1). Γίνονται αἰτία νά βλασφημηθῆι ὁ Θεός. «Πολλοί ἐξακολουθήσουσιν αὐτῶν ταῖς ἀσελείαις, δι' οὓς ἡ ὁδός τῆς ἀληθείας βλασφημηθήσεται» (Β' Πέτρ. β' 2). Δηλαδή: «*Εἶναι πολλοί, πού θά ἀκολουθήσουν ἀντιχρίστους στήν ἀνηθικότητα (στὶς ἀσελείες τους) καί ἐξ αἰτίας τους θά δυσφημισθῆ ἡ ἀληθινή διδασκαλία (ἡ χριστιανική πίστις)*».

• Λίγοι μέ τόν Χριστό, πολλοί μέ τούς ψευδόχριστους. Λίγοι μέ τό Σταυρό, πολλοί πίσω ἀπό τούς ἐχθρούς τοῦ Σταυροῦ, ἀπό τούς πλανημένους καί γόητες.

Ἐκάθαρο τά ὅσα διδάσκει ὁ Χριστός. Ἐκάθαρος ὁ δρόμος τῆς ἀλήθειας, ἀνηφορικός βέβαια, ἀλλ' ὀδηγεῖ στή λύτρωσι.

Συγκεχυμένα καί βρώμικα τά ὅσα οἱ πολλοί ζοῦν, ἀλλά καί προβάλλουν. Τούς τελευταίους ἀκολουθοῦν οἱ πολλοί. «Ἀστοχήσαντές τινες ἐξετράπησαν, μή νοοῦντες ἅ λέγουσι μήτε περί τίνων διαβεβαίουνται» (Α' Τιμ. α' 6-7).

• Ὁ δρόμος τῆς ἀμαρτίας καί τῆς ἀπώλειας εἶναι πλατύς. Ἡ ζωὴ τῆς ἀσελείας ἐλκυστική, γαργαλιστική. Ὅταν μάλιστα ἡ ἀσέλγεια δέν στιγματίζεται πλέον ὡς παρὰ φύσιν κατάστασις, ὡς

ἐκτροπή καί ἐντροπή, οἱ πολλοί παρασύρονται εὐκολα. Λέει ὁ ἱ. Χρυσόστομος:

«*Λόγω τῆς ἀσελείας τους ἔχουν ξεπεράσει καί τά πύο μανιασμένα ἄλογα ζῶα. Ἄκουσε τί λέει ὁ προφήτης Ἱερεμίας: "Ἐγιναν θηλυμανεῖς ἵπποι. Καθένας χλιμίντριζε γιά τή γυναῖκα τοῦ πλησίον του"* (Ἱερεμ. ε' 8)» (Ε.Π.Ε. 34,128).

• Ὅταν ἡ ἀκολασία τελεῖται ἀπό μή χριστιανούς, δέν θίγεται ἡ χριστιανική πίστις. Ὅταν ὁμως λεγόμενοι χριστιανοί ἀσχημονοῦν, κοσμικεύονται, προβαίνουν σέ ἔργα ἀτιμίας, στηρίζουν καί θεωρητικά τήν ἀσέλγεια, τότε γίνονται ἀφορμή καί αἰτία νά βλασφημηθῆι ἡ πίστις, ὁ Χριστός, ἡ «*ὁδός τῆς ἀληθείας*».

Ἀντίστασις

στό ὁμοφυλοφιλικό κῶμα

Η πολιτική σκοπιμότητα ἀγγίζει καί τήν ἠθική καθαρότητα. Ὅταν τόν ληστή, τόν καταδικασμένο γιά ληστεία, τόν ὑποστηρίζουν μερικές δεκάδες

ἸΩΑΝΝΗΣ ὁ ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ

Κωδικός
01-1323

ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

Ἰδιοκτήτης: Σύλλογος «Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής»

Ὑπεύθυνος ἐκδόσεως: Ἰαγγελ. Μπότζιου

Χριστοκοπίδου 12 - 105 54 - Ἀθήνα

www.ioannisvaptistis.gr

Τηλέφωνα: 2103212713 & 2109765440

e-mail: info@ioannisvaptistis.gr

Ὑπεύθυνος Τυπογραφείου:

Κωνστ. Σανιδᾶς, Ἰωαννῖνων 6 - Μοσχᾶτο

ἜτησΙΑ συνδρομή:

Ἐσωτερικοῦ 10 €. Κύπρου 20 €.

Ἐξωτερ.: Εὐρώπης 20 €. Ἀμερικῆς: δολ. 25.

Καναδά καί Αὐστραλίας: δολᾶρια 30.

Ἐπιταγές καί ἐπιστολές:

Περιοδικό «Βαπτιστής»

Χριστοκοπίδου 12, 105 54, Ἀθήνα.

«άντιεξουσιαστές» ή **ἀναρχικοί**, είναι δυνατόν νά δῆ καί τήν πολιτική ἡγεσία νά κάμπτεται πρό τῶν πιέσεων τῶν ἀναρχοαυτόνομων.

«Ὁ,τι θέλει τό παιδί! Πῶς θά γίνη; Νά χαλάσουμε τό χατήρι τοῦ παιδιοῦ; Ὁφείλει τό κράτος νά ὑποταχθῆ στίς ἀπαιτήσεις του, ἀφοῦ ἄλλωστε ἐκβιάζει καί μέ... ἀπεργία πείνας!».

• Ἐτσι βλέπουμε τό πρωτοφανές! Ὑπουργοί ν' ἀσχολοῦνται μέ τό **ἐκβιαστικό** αἴτημα νεαροῦ ληστή. Καί σπεύδουν νά προβοῦν σέ νομοθετικές ρυθμίσεις, ὥστε ὁ ἀμετανόητος καί εἰσέτι προκλητικός ληστής νά... σπουδάξῃ, ὄντας καταδικασμένος σέ πολυετή φυλακίσι!...

Ἄς διαβάξῃ μέσα στή φυλακή! Ὅχι ὅμως καί νά παίρῃ «μορφωτικές» ἀδειες! Νά βγαίνει, δηλαδή, μέ τό πρόσχημα σπουδῶν, καί νά μὴν ξαναγυρίξῃ, ἀφοῦ σκοπός του εἶναι πάλι **νά ξαναοργανωθῆ!**

• Ἡ πολιτική ἐπίσης σκοπιμότητα σπεύδει νά συνταχθῆ στό πλευρό καί τῶν **ἀνωμάτων (ὁμοφυλοφίλων)**, πού ζητοῦν ἀπαιτητικά καθιέρωσι **«γάμου»** μεταξὺ ὁμοφύλων, νά παντρεύωνται ἄντρας μέ ἄντρα καί γυναῖκα μέ γυναῖκα!

• Ἐδῶ δέν ὑπάρχει μόνο ἡ σκοπιμότητα. Ὑπάρχει καί ἡ καθααρματική ὁμοιότητα ἀτόμων διαφόρων χώρων μέ τήν **κτηνώδη ὁμοφυλοφιλία**. «Ὁμοιος ὁμοίω...»! Ὑπάρχει ἀκόμα ὡς ἰδεολογική στάσις καί ἡ διαφωνία πρὸς ὅ,τι εἶναι χριστιανικό, ἠθικό, ἀκόμα καί φυσιολογικό. Καί κάτι ἄλλο: Ἡ ὑποστήριξις κάθε εἶδους **μειωσιφίας!** Πρόκειται γιά χυδαῖο **ρατσισμό!**

• Νά γιατί ἀκούστηκε μέ ἀνακούφισι ἡ γνώμη πολιτικοῦ, πού ἀντιτάχθηκε καί στή σκέψι, ὅτι μπορεῖ στήν Ἑλλάδα νά ἐπιτραπῆ νομοθετικά «γάμος» ὁμοφυλοφίλων. Πρόκειται γιά τόν **ὑπουργό Δικαιοσύνης κ. Χαράλαμπο Ἀθανασίου**, πού σέ συνέντευξί του στό «Μega», στίς 2 Δεκεμβρίου 2014, εἶπε καί τά ἑξῆς:

«Δέν τό συζητῶ, δέν τό διανοοῦμαι τόν γάμο ὁμοφυλοφίλων ἀτόμων. Καί ἡ σύμβαση ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων τό ἀπαγορεύει. Ὅταν μιλάει γιά γάμο, μι-

λάει γιά ἄνδρα καί γυναῖκα. Εἴμαστε μιά χώρα, ἡ ὁποία σέβεται τή φύσι τοῦ ἀνθρώπου καί δέν εἶναι δυνατόν νά ἐπιτραπῆ, τουλάχιστον μέ αὐτήν τήν κυβέρνηση καί μέ αὐτήν τήν ὑπουργία, τέτοιος γάμος».

• Δυναμικά θά ἔπρεπε νά ἀντιταχθῆ ὅλη ἡ κυβέρνησις καί νά συνταχθῆ μέ τόν λόγο τῆς Ἁγίας Γραφῆς, ὅπου κατηγοροῦνται οἱ ἀνώμαλες σχέσεις. Γιά τοὺς πρό Χριστοῦ καί χωρίς Χριστόν λέει ἡ Γραφή: «Οἱ ἄρσενες, ἀφέντες τήν φυσικήν χρῆσιν τῆς θηλείας, ἐξεκαύθησαν, ἄρσενες ἐν ἄρσεσι τήν ἀσχημοσύνην κατεργαζόμενοι» (Ρωμ. α' 26-27).

• Δυναμικά θά ἔπρεπε νά ἀντιδράσῃ καί ἡ **διοίκησις τῆς Ἐκκλησίας** γιά ἀνώμαλα (ὁμοφυλοφιλα) ὄντάρια, πού ἔχουν θρασύτητα, ὅπως περιγράφεται στή Β' Πέτρου (β' 10), καί εἰσέρχονται στά «ἅγια τῶν ἁγίων». Ἄν δέν ἀντιδράσῃ, θά θρηνησοῦν οἱ πιστοί. Θά ζήσουν **ἡμέρες ζόφου**, χειρότερες ἀπό ἐκεῖνες τοῦ 1962!

• Ὅπου καί ἄν κινοῦνται οἱ **κίναδοι** (ἐντός ἢ ἐκτός), εἶναι ἀπορριπτέοι γιά τήν Ἐκκλησία, πού δέν ἔχει «σπίλον ἢ ρυτίδα» (Ἐφεσ. ε' 27), καί γιά τήν κοινωνία, πού θέλει ὄχι **παρά φύσιν**, ἀλλά **κατά φύσιν** πρόσωπα καί **ὑπέρ φύσιν** ἁγίους.

Τιτλοφοροῦντες καί χρυσοφοροῦντες

Ἦ ερίσσευμα, ὄχι ἔλλειμμα. Ἐλλείμμα, στήν οικονομική γλῶσσα, ἔχουμε στά **ταμεία** τοῦ Κράτους. Ἐλλείμμα ἔχουν καί τά πτωχά σπίτια. Ἐλλείμμα, στή γλῶσσα τῆς Ἐκκλησίας, ἔχουμε στή γνῶσι τοῦ Εὐαγγελίου καί στήν ἐπίγνωσι τοῦ **θελήματος** τοῦ Θεοῦ. Σέ ὠρισμένες περιπτώσεις ἔχουμε καί ἔλλειμμα **ιερέων**, ἰδίως σέ ἀπομακρυσμένα χωριά, μετά καί ἀπό τή δυσκολία διορισμοῦ καί μισθοδοσίας.

• Ἐκεῖ πού δέν ἔχουμε ἔλλειμμα εἶναι ὁ χώρος τῶν **Δεσποτάδων!** Ἀφθονία ἐπισκόπων. Ὑπερπληθῶρα μιτροφορούντων καί ἐγκολπιοφορούντων παρατηρεῖται. Καί στόν μέν Ἑλλαδικό τόπο ὑπάρχουν, τουλάχιστον, ποίμνια, πού ἔχουν ἀνάγκη ποιμένων (ὄχι βεβαίως τόσο πολλῶν!).

Στά λεγόμενα όμως Ἑλληνόφωνα ἢ Ἑλληνορθόδοξα Πατριαρχεῖα;

• Ἀναφερόμαστε συγκεκριμένα στο **πατριαρχεῖο Ἀλεξανδρείας**. Ξέρετε, ὅτι ἡ Σύνοδος του συνέρχεται κυρίως γιὰ ἐκλογή καὶ ἄλλων δεσποτάδων; Ξέρετε, ὅτι ὅσοι τελικά δέν βλέπουν στήν Ἑλλάδα ἐπισκοποποιήσι, καταφεύγουν (κεκραγμένοι καὶ μή) στήν Ἀλεξάνδρεια; Ξέρετε, ὅτι ἤδη ὁ ἀριθμός τῶν ἐπισκόπων τοῦ ἐκεῖ πατριαρχείου ἀνέρχεται στούς **τριάντα πέντε (35)**;

• Τριάντα πέντε ἐπίσκοποι καὶ μητροπολίτες νά ποιμάνουν ποιούς; Οἱ ἐπισκοπές καὶ οἱ ἐπίσκοποι ὀρίζονται, κατὰ τόν ἱερό Χρυσόστομο, «πρός καταμερισμόν τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἔργου» (Ε.Π.Ε. 23,46).

• Στή δικαιοδοσία τοῦ πατριαρχείου Ἀλεξανδρείας κάποτε ὑπήγοντο μεγάλοι πληθυσμοί. Ἀλλά καὶ τότε δέν ὑπῆρχαν τόσες Μητροπόλεις.

Τώρα ὑπάρχουν μόνο **μαῦροι ὀρθόδοξοι**, λόγω τῆς ἐξωτερικῆς ἱεραποστολῆς. Ἐκεῖ δικαιολογημένα νά ἰδρυθοῦν τρεῖς ἢ τέσσερις μητροπόλεις. Ἀλλ' οἱ περισσότερες ἐπισκοπές τῆς Ἀφρικῆς ὑφίσταται γιὰ λευκοὺς (Ἕλληνες), πού ἐλάχιστοι πλέον ὑπάρχουν! Ἡ μέν Βόρειος Ἀφρική ἔχει λιγοστούς ὀρθοδόξους, ἡ δέ Νότιος Ἀφρική ἔχει μερικές δεκάδες χιλιάδες ὀρθοδόξους. Γιὰ τήν τελευταία ὑπεραρκοῦν τρεῖς μητροπολίτες. Στή Βόρειο ὁμως, μέ τούς τόσους τίτλους, τί χρειάζονται εἴκοσι πέντε περίπου ἐπίσκοποι; Μερικές μητροπόλεις ἔχουν... μία μόνο ἐνορία, μερικές καμμία καὶ μερικές ὑφίστανται «**ψιλῶ ὀνόματι**»!

• Ὁλος αὐτός ὁ χορός τῶν **μιτροφόρων** τοῦ πατριαρχείου Ἀλεξανδρείας ἀπό κάπου πληρώνονται. Πιθανότατα ἀπό τό **ὑπουργεῖο Ἐξωτερικῶν**, πού μᾶλλον ἀνυποψίαστο εἶναι τοῦ τί συμβαίνει.

Γνωρίζει π.χ., ὅτι δεσποτάδες τοῦ κλίματος τῆς Ἀλεξανδρείας βρίσκονται μονίμως στήν Ἑλλάδα καὶ περιφέρονται ἀπό **πανηγύρι σέ πανηγύρι**, σέρνοντας μαζί τους καὶ τή βαρύγδουπη φήμη τοῦ Ἀλεξανδρείας;

Γνωρίζει, ὅτι «ἐπίσκοπος», μέσα σέ δέκα χρόνια ἔχει ἀλλάξει τέσσερις (**ναί, τέσσερις**) ἐπισκοπικές θέσεις; Κάθε δύο χρόνια τυπώνει καινούργια φάκελλα μέ τό νέο κάθε φορά τίτλο! Καί, ἐννοεῖται, καμμιάς ἐπισκοπῆς ποίμνιο δέν βλέπει, μή ὑπάρχοντος ἄλλωστε! Πηγαίνει στήν Ἀλεξάνδρεια, ἀλλάζει τίτλο καὶ φήμη, καὶ ἔρχεται στήν Ἑλλάδα, ὅπου ἀνυποψίαστοι (:) ἐπίσκοποι τόν προσκαλοῦν σέ πανηγύρια!

• Τέτοια **γελιοποιήσι** τοῦ ἐπισκοπικοῦ ἀξιώματος δέν εἶχαμε οὔτε σέ χρόνια θρησκευτικῆς παρακμῆς.

• Τί θά γίνῃ; Χορεία **ἀλλαγῆς τίτλων** κατάντησε τό πατριαρχεῖο Ἀλεξανδρείας; Οὔτε ἴχνος ἐκκλησιαστικοῦ ἤθους;

Ὅταν οἱ ἐπίσκοποι δέν εἶναι λέοντες

Ὁ ἰ υποψήφιοι ἀρχιερεῖς (δηλαδή οἱ φιλόδοξοι **ἀρχιμανδριῖτες**) συνήθως δέν ἐκδηλώνονται σχετικά μέ τήν πορεία τῶν ἐκκλησιαστικῶν μας πραγμάτων. Δέν διατυπώνουν δημοσίως τήν ἀντίθετη γνώμη τους πρὸς τήν τακτική τῶν κρατούντων, δέν ἐλέγχουν συγκεκριμένες πράξεις ἀναξίων κληρικῶν καὶ ἐπισκόπων, καὶ πρὸ παντός οἰκουμενιστικές ἐκδηλώσεις. Καί συμβαίνει αὐτό, γιατί περιμένουν τήν ἡμέρα καὶ τήν ὥρα, πού θά ἀνέλθουν στό ὑψηλό βᾶθρο τῆς **ἀρχιερωσύνης**, χωρίς νά ἔχουν τή συναίσθησι τῶν μεγάλων εὐθυνῶν, πού θά ἀναλάβουν, ἀλλά καὶ χωρίς τόν πνευματικό ἐξοπλισμό, πού ἀπαιτεῖ τό ἀξίωμα.

Ἀπό αὐτή τή ζύμη τῶν πρὸς ἀρχιερατεῖαν κληρικῶν δέν πρέπει νά περιμένουμε σπουδαῖα πράγματα. Θά διαιωνίζεται ἡ κακοδαιμονία στήν Ἐκκλησία. Ἐκτός καὶ ἂν ὁ Θεός βάλῃ τό χέρι Του καὶ ἀποτρέψῃ τὰ ὅσα ἀπαράδεκτα συμβαίνουν στήν Ἐκκλησία.

• Τήν ἴδια τακτική τηροῦν καὶ οἱ **Μητροπολίτες**, παρ' ὅλο πού ἡ μεγάλη τους ἐπιθυμία ἔχει ἐκπληρωθῆ. Τό ὄνειρό τους νά γίνουν δεσποτάδες πραγματοποιήθηκε· τό ἀπολαμβάνουν καθημερινά μέσα στίς πολυτελεῖς ἀρχιερατικές στολές,

κάτω από τις χρυσίζουσες μίτρες και τή λάμψη των ποιμαντορικών ράβδων και των βαρυτίμων σταυρών και έγκολπίων.

• Αυτή είναι ή άρχιερωσύνη γι' αυτούς. Τίποτε άλλο. Όλα όσα περιμένει ο λαός από αυτούς, δέν τους άφοροϋν. Δικαιολογημένα κιόλας, άφοϋ τρέχουν από μητρόπολι σε μητρόπολι για γιορτές και **πανηγύρια**, για έκδηλώσεις κενές πνευματικού περιεχομένου και για άπολαυσι άβραμιαίων τραπεζών.

• Αυτό θά πη άρχιερωσύνη!

• Η **δειλία** των Μητροπολιτών δέν έχει έξήγησι. Γιατί φοβοϋνται; Ποιός μπορεί νά τους κάνη τό παραμικρό; Γιατί δέν έχουν ανάλογο φόβο και άπέναντι στον Θεό, καθώς δέν όμολογοϋν τήν πίστι και δέν έλέγχουν εκείνους πού τήν περιφροϋν; Γιατί είναι ψοφοδεείς, παρ' όλο πού στίς βάσεις των άρχιερατικών τους θρόνων ύπάρχουν **λέοντες**, πού συμβολίζουν τό θάρρος και τή γενναιότητα που πρέπει νά τους διακρίνουν;...

Δέν έλπίζω, ότι κάτι θά γίνη στα έπόμενα χρόνια. Εϋχομαι όμως νά παρέμβη δυναμικά ο Θεός, για νά μās παρηγορήσει. Μέχρι τότε άς στηριζώμαστε στους λίγους και έκλεκτούς».

(Πρωτοπρεσβύτερος Διονύσιος Τάτσης, «Όρθόδ. Τύπος», φ. 21 Νοεμβρ. 2014)

Πρός τί μέ τον Πάπα;

Πάλι ο Πάπας **Φραγκίσκος** και ο Πατριάρχης **Βαρθολομαίος** συναντήθηκαν (στήν Κωνσταντινούπολι, κατά τή θρονική έορτή του άγ. Άνδρέου), έναγκαλίστηκαν, συμπροσευχήθηκαν και προέβησαν σε κοινό άνακοινωθέν. Οι όρθόδοξοι έχουν έν προκειμένω μερικά άπλοικά έρωτήματα:

• Στους θεολογικούς διαλόγους μέ τους Παπικούς οι Όρθόδοξοι έστιάζουν τή διαφωνία σε συγκεκριμένες **πλάνες των Ρωμαιοκαθολικών**, όπως τό Φιλίοκβε, τό Πρωτείο, τό Άλάθητο, ή άσπιλη σύλληψις τής Θεοτόκου, ο τρόπος τής θ. Κοινωνίας. Οι Παπικοί καταγγέλλουν ποτέ έκτροπή των Όρθοδόξων από όσα

ή Γραφή, ή Άποστολική Παράδοσις και ή Πατερική Παράδοσις παρέδωσαν;

• Άν οι Παπικοί δέν «εύρίσκουν αίτία» κατηγορίας κατά τής Όρθοδοξίας για έκτροπή σε αίρεσι, αυτό δέν φανερώνει, ότι μόνο ή δική τους πλευρά είναι ιστορικά βεβαρυμένη μέ πλάνες;

• Και άν είναι έτσι, γιατί ο Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως θεωρεί έπανάγκες νά παραβαινή ι. Κανόνες, πού άπαγορεύουν **συμπροσευχές** (και μάλιστα δημόσια και έν ώρα θείας Λειτουργίας) μέ δεδομένους αίρετικούς;

• Η κατά άνθρωπον καλωσύνη του νυν Πάπα πώς του έπιτρέπει νά μιλάη και για «**άρρωστημένη**» Έκκλησία, ύπονοώντας τήν έκτός τής κυριαρχίας του Όρθοδοξία;

• Τελικά, από τίς συναντήσεις Πάπα - Πατριάρχου ώφέλεια ή ζημιά προέρχεται; Όποσδήποτε περισσότεροι είναι οι **σκανδαλιζόμενοι** από τον **φιλοπαπικό** έναγκαλισμό του Πατριάρχου Βαρθολομαίου. Άς ένθυμηθ ή τό «ουάι δι' ου τό σκάνδαλον έρχεται» (Ματθ. ιστ' 7).

Όσοι μπορούν, στέλνουν τά 10 ευρώ έτησίως

Θά διενκολυνθ ή έκδοσις του περιοδικου μας, άν οι φίλοι άναγνώστες στείλουν τή συνδρομή (10 ευρώ) και για τό έτος **2014**.

• Στο λογαριασμό:

0026.0236.39.0100353548 EURO BANK.

IBAN: GR 7902602360000390100353548

• Στο λογαριασμό:

123002002008865 ALPHA BANK.

IBAN: GR 120140 1230 1230 0200 2008 865

• Ταχυδρομικά στή διεϋθυνσι:

«Βαπτιστής», Χριστοκοπίδου 12, 10554, Άθήνα.

• Του έξωτερικου τό έμβασμα στο όνομα «**Βαπτιστής**» (χωρίς τή λέξι Περιοδικό).

Τηλ.: **2103212713 - 2103212107.**

Σημείωσις: Παρακαλοϋνται όσοι άποστέλουν ποσόν διά τής **ALPHA BANK** από τό έξωτερικό (πλήν ΗΠΑ), είτε για συνδρομή, είτε ως εισφορά, νά **ιοτούν** έκδοσις τραπεζικής έπιταγής σε διαταγή **IOANNIS VAPTISTIS** και σε ευρώ (**EUR**) (όχι προσωπικές έπιταγές και σε άλλο νόμισμα έκτός ευρώ).